

ČELADENSKÁ FONTÁNA

ZPRAVODAJ

REHABILITAČNÍHO CENTRA ČELADNÁ

02 Léčebný dům Polárka

Nové dvoulůžkové a 26 jednolůžkových pokojů

08 Představujeme

jednotlivá oddělení a staniční sestry

14 Čeladenská túra

s hercem Ladislavem Frejem

20 Měníme se?

Nová marketingová strategie

25 Okamžiky štěstí

Fotosoutěž 2022 zná vítěze

Léčebný dům Polárka

Nové dvoulůžkové a 26 jednolůžkových pokojů

Andrea Anderle Adamová

Na podzim loňského roku dokončila novojičínská společnost NOSTA, s. r. o. „Stavební úpravy a přístavbu léčebného domu Polárka“. Stavební práce trvaly jeden rok a investiční náklady byly 16,7 mil. Kč.

Předmětem stavebních prací byla přístavba lůžkové části, kde bylo vybudováno osm dvoulůžkových pokojů s vlastním sociálním zařízením. Původní i nový objekt nadále slouží ke svému dosavadnímu účelu, jímž je ubytování, stravování a rehabilitační léčba pacientů RC Čeladná. Přístavba navazuje na jednotlivá podlaží původního objektu. Celkový počet lůžek v léčebném domě se ale nezměnil, protože z důvodu zvýšení standardu jsme v původním domě změnili dvoulůžkové pokoje na jednolůžkové.

V rámci stavebních prací byly vybudovány také nové zpevněné plochy kolem objektu, nová obslužná komunikace a nová

parkovací místa i pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace. Přístavba objektu se realizovala za plného provozu léčebného domu. Průběh výstavby jsme proto velmi pečlivě koordinovali se stavební firmou, aby prolínání stavební činnosti s léčebným provozem (například přepojování inženýrských sítí) co nejméně zatížilo naše pacienty. I přes tyto ztížené podmínky se stavební práce úspěšně podařilo dokončit.

Spolupráce s firmou NOSTA

Přístavba Polárky nebyla zdaleka první akcí, kterou jsme svěřili této firmě. NOSTA spolupracuje s Rehabilitačním centrem Čeladná již téměř 10 let. První rozsáhlejší

společnou stavbou byla *Rekonstrukce a modernizace oddělení následné péče Beskydského rehabilitačního centra* (LD Dr. May) v roce 2015. Od té doby jsme měli možnost společně realizovat více zakázek, mezi významné stavby řadíme *Přístavbu léčebného domu Dr. Storch*, která získala čestné uznání v prestižní soutěži Stavba roku Moravskoslezského kraje 2020. NOSTA prováděla stavební práce také v léčebném domě Kněhyně, ve vile Běla a při řadě dalších drobnějších stavebních úprav dle našich požadavků. ■

Dole: V přístavbě levé části LD Polárka je 8 nových dvoulůžkových pokojů.

Vpravo: Jídelna v LD Polárka má výjimečně zachovalý interiér z 80. let minulého století.

Co bylo dřív, Polárka, nebo Polarium?

Vzpomíná Alena Jančurová, tehdejší členka vedení rehabilitačního centra:

Budovu dnešní Polárky jsme koupili v roce 2003 od společnosti Max Mara, které objekt sloužil jako rekreační zařízení pro zaměstnance. Projekt na přestavbu zpracoval Ing. Jiří Lochman z Valašského Meziříčí. Do pokojů se vestavovala sociální zařízení, vznikl zcela nový vstupní vestibul a ze společenské místnosti se vybudovala jídelna, bar v zadní části místnosti je původní. Původní je také vybavení jídelny, výjimečně zachovalý interiér z 80. let minulého století. Současně se vybouráním příček několika pokojů vytvořila místnost pro umístění budoucího Polaria.

Jak to bylo s názvy léčebného domu Polárka a chladové terapie?

Kryokomoru, proceduru celkové chladové terapie, jsme znali již předtím jako prostředek pro rychlejší regeneraci handicapovaných sportovců po sportovních výkonech. Nechtěli jsme název této v Česku úplně nové léčebné terapie spojit se slovem komora (kryokomora), který používali výrobci této technologie v Polsku. (Slovo komora má v češtině jiný význam, než jsme potřebovali názvem vyjádřit.) Když jsme hledali nový přiléhavý název pro tento léčebný postup, napadl nás název Polarium. A jméno Polárky vzniklo souběžně. Zařízení a technologii kryokomory jsme si jeli do Polska prohlédnout a tam jsme je také koupili. (Poznámka: V současnosti se o servis našeho Polaria stará polská firma Kriosystemlife z Wrocław.)

Polarium jako další v řadě prvenství

Ze širšího úhlu pohledu připomíná Polarium ředitel rehabilitačního centra Milan Bajgar v knize **Životodárné údolí – Od lázní Skalka k Beskydskému rehabilitačnímu centru v Čeladné 1902-2017**, která mapuje 115letou historii tohoto zdravotnického zařízení.

„Dovolte mi nyní uvést několik novinek, které jsme v BRC zavedli. V roce 2000 jsme byli v České republice první, kdo převáděl celé zařízení z akutní do následné péče. Ve spolupráci s dr. Ambrožovou na centrále VZP jsme vytvořili finanční konstrukci celého převodu. V rámci už následné péče jsme si ponechali funkční JIP. Nevykazovali jsme sice TISS kódy, ale poskytovali jsme léčbu na JIP kardiologickým pacientům. Pacienty po kardiologických zákrocích (bypassu) jsme přijímali velmi časně, většinou třetí den po operaci.“

V roce 2004 jsme jako první v České republice zavedli léčbu extrémně nízkými teplotami (–120 °C) a dva roky jsme byli jediným takovým pracovištěm v zemi. Jsme autory názvu „Polarium“, které se dnes obecně používá.“ (str. 231)

Po téměř dvaceti letech provozu léčebného domu Polárka i Polaria už není nejdůležitější, který název vznikl dřív. Léčebný dům Polárka má po stavebních úpravách a nové přístavbě 26 jednolůžkových pokojů a to je další velký krok k naplňování požadavků pacientů na samostatné ubytování.

Polarium jako proceduru ročně využije ke zlepšení svého zdravotního stavu bezmála 4 000 osob, pacientů i klientů, kteří na chladovou terapii docházejí ambulantně.

Na to, jak psal o účincích Polaria v roce 2004 regionální tisk, se můžete podívat v kopii archivního článku na další straně. ■

Do Beskydského rehabilitačního centra míří stále více klientů – i díky polariu

ČELADNÁ – Beskydské rehabilitační centrum vsadilo na jedinečnou novinku, díky níž se protlačilo do řady celostátních médií a vedle unikátního zařízení pod názvem „polarium“ tak druhotně propagovalo i Beskydy, protože za ním míří desítky zájemců ze všech koutů republiky.

Lidé v polariu za extrémně nízké teploty až mínus 150 stupňů Celsia tráví pod dohledem odborníků dvě až tři minuty. „Chlad je výborný, na to přišel už Priessnitz, který si všiml smy, co chladí ránu v tůni. V polariu je ten podnět krátký, dvě tři minuty, takže neovlivní centrální teplotu, jen povrch těla. Není to jako na zastávce, kde jste prokřehlí celí nebo jak vznikl ten pojem o zákopové noze, kde byl problém s vlhkým, ale dlouhým chladem,“ snažil se připodobnit zařízení novinářům ředitel Beskydského rehabilitačního centra Milan Bajgar. Podle něj se takové stažení cév a následné uvolnění nedosáhne žádnými medikamenty. „Uvolňují se také endorfiny, hormony štěstí, a další protizánětlivé látky, které lepší hojení. Je to prostě účinná metoda působící přes více systémů v těle. Má osobní zkušenost, když jsem tam vlezl, byla, ty blázne, chceš mě zabít – rozumějte, to nevypnete. Ještě jsem si říkal, že mezi mou ozdobou a tou teplotou minus sto dvacet je jenom malý kousek bavlny, no hrůza,“ líčil sugestivně k všeobecnému pobavení své pocity ředitel, aby uvolnil novináře, kteří se chystali si mrazící komoru vyzkoušet na vlastní kůži.

Od konce června, kdy bylo polarium v Beskydském rehabilitačním centru v Čeladné ve zkušebním provozu, si podobný zážitek připsalo již přes dvě stovky lidí. Mezi nimi například známý herec Bronislav Poloczek a další celebrity, jejichž zdraví již vyžaduje nadstandardní údržbu. Speciální metoda léčby má velmi dobré efekty pro široké spektrum onemocnění. Díky několikaminutovému pobytu v polariu dochází u člověka k obrovskému perifernímu překrvení, zintenzivnění látkové výměny a výraznému urychlení hojivých procesů. Množství hormonů tlumících v těle zánětlivé

POLARIUM: Jít do takového mrazu jen v takovém úboru chce i trochu odvahy. Ale není se čeho bát. Foto: Petr Pavelka – FMSEZNAM.CZ

ŘEDITEL CENTRA: Ředitel Beskydského rehabilitačního centra Milan Bajgar umí o pocitech v polariu poutavě vyprávět.

Foto: Petr Pavelka – FMSEZNAM.CZ

reakce se zvýší, svaly s nadměrnou aktivitou se uvolňují a na mnoho hodin dochází k naprostému vymizení bolesti. „Tato kombinace efektů v mnoha systémech těla a na mnoha úrovních je zcela jedinečná. Navíc bez použití léků, tedy chemie,“ zopakoval ředitel.

Ochlazení jako léčebný prostředek je v medicíně používán velmi dlouho, ale až poslední doba přinesla díky technickému rozvoji možnost využít k léčbě extrémně nízkých teplot až mínus 150 stupňů Celsia.

Léčba velmi nízkými teplotami se začala používat v osmdesátých letech minulého století v Japonsku a Německu. Moderní zařízení stále častěji používá řada předních sportovců světa, kterým pobyt v nízké teplotě umožňuje mnohem intenzivnější trénink. „Po návštěvě polaria se zranění pohybového systému hojí daleko rychleji, díky obrovskému překrvení v oblasti končetin se odplavují chemické látky, které vznikly při tréninku, mizí otoky, ustupuje únava,“ doplnil Bajgar. Řada českých a slovenských sportovců přitom dosud jezdila využívat tuto novinku do Polska, takže nyní mohou zamířit do Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné.

V polariu, kde může být najednou maximálně pět osob, je zařízení podobné sauně. Polarium tvoří dvě místnosti. V první je teplota mínus 60 stupňů Celsia a tady zůstávají pacienti za účasti asistenta v zimním oblečení asi jednu minutu. Pak přecházejí do další části, kde je teplota až mínus 150 stupňů Celsia. Zde se pacienti pohybují pomalu v kruhu tři minuty. Lidé vstupující do polaria jsou jen velmi spoře oděni. Muži mají na nohou dřeváky a podkolenky, pak něco jako kraťasy z bavlny, rukavice a čelenku, na ústech roušku, a jsou do půl těla nazi. Ženy mají navíc bavlněnou mikinu. „Lidé snáší pobyt v těchto neuvěřitelných teplotách velmi dobře a na další vstupy do polaria se velmi těší,“ tvrdí Bajgar o zařízení za sedm milionů korun, které je v Beskydském rehabilitačním centru umístěno v nově zrekonstruovaném léčebném domě Polárka. (pp)

Nahoře a dole: Toto už je žhavá přítomnost po rekonstrukci a dokončené přístavbě. Jeden z 26 jednolůžkových pokojů s vlastním sociálním zařízením, dole je nejprostornější apartmán pro dvě osoby.

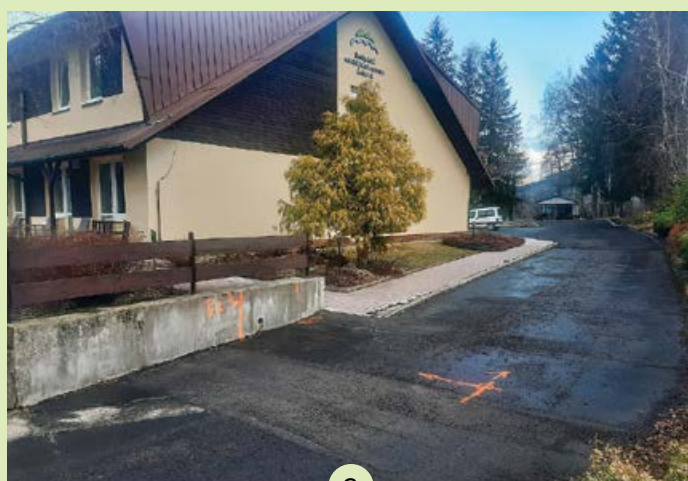
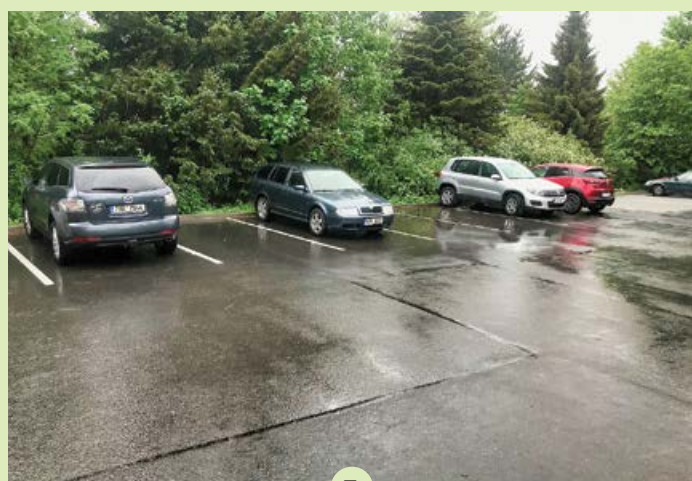
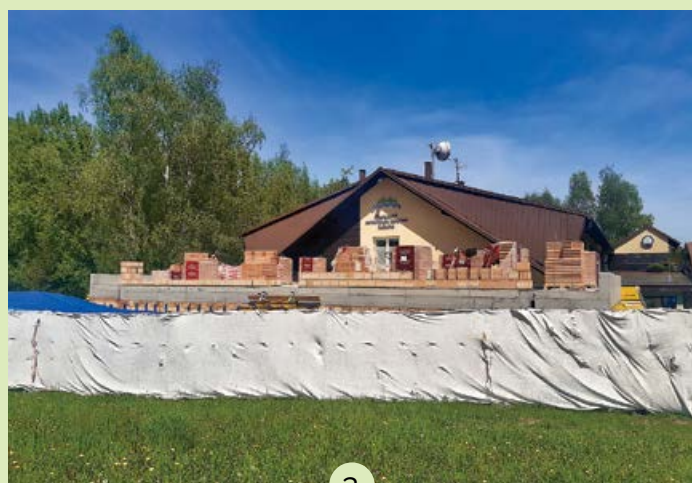

Nahoře: Vstupní vestibul léčebného domu Polárka těží z prosklené střechy. **Dole:** Výhodou léčebného domu je také jeho umístění v blízkosti areálu golfového hřiště. Oplocený pozemek s venkovním posezením a s altánem mohou pacienti volně využívat.

Když se staví...

Poprosili jsme stavbyvedoucího NOSTY pana Marcela Kupku o fotografie z průběhu stavby. O jejich výběr a komentáře se postaral provozní náměstek rehabilitačního centra Tomáš Bajgar. Nahlédneme společně stavbě „pod pokličku“.

1 - vykopání a založení základů; **2** - začínáme s prvním patrem; **3** - hrubá stavba druhého patra; **4** - a máme střechu; **5** - nové parkoviště; **6** - původní vjezd k Polárce už zůstane jen na fotografiích

Představujeme

jednotlivá oddělení RC Čeladná a jejich staniční sestry

Andrea Anderle Adamová

Tímto článkem začínáme sedmidílnou rubriku, ve které budeme čtenářům postupně představovat práci jednotlivých oddělení očima jejich vedoucích, staničních sester. V našem centru jsou, na rozdíl od nemocnic, všechna oddělení rehabilitační, ale přece se od sebe liší. Pro pacienty nejviditelnějším rozlišením jsou léčebné domy, ve kterých působí. V léčebných domech Kněhyně, Dr. May, Dr. Storch II a Polárka je oddělení jen jedno a každé vede jedna staniční sestra. V největším Léčebném domě Dr. Storch I jsou oddělení tři (A, B, C, stejně jako počet hlavních podlaží domu) a tři staniční sestry. O pacienty v LD Ondřejka se starají staniční sestry dvou oddělení LD Dr. Storch I (A a C). Všem sedmi položíme tři stejné otázky.

1. Co Vám v práci dělá největší radost?
2. Co považujete za nejtěžší na práci staniční sestry?
3. Na co jste ve svém oddělení hrdá? Je něco, čím se Vaše oddělení odlišuje od ostatních?

I Kdo je staniční sestra?

Kromě toho, že vede zdravotnický, ošetrovatelský a pomocný personál svého oddělení, pro pacienty je to v první řadě zdravotní sestra, které se dovolají, když si potřebují domluvit termín nástupu, druh ubytování nebo další podrobnosti ke svému pobytu. A tak je to hned po kolegyních v telefonní ústředně první člověk, se kterým se pacienti seznámí ještě před svým nástupem k léčbě.

Tým staničních sester vede **hlavní sestra Zdeňka Kišová, MBA**, která je členkou nejvyššího vedení a je přímo podřízena řediteli rehabilitačního centra. Zeptali jsme se jí proto, jaké všechny povinnosti, dovednosti a vlastnosti má mít staniční sestra a co považuje za nejtěžší.

I Co musí umět?

„Staniční sestra obecně musí mít organizační schopnosti a umět plánovat chod oddělení. Zodpovídá za kvalitu ošetrovatelské péče na svém oddělení, dodržování BOZP, hygieny – s tím je spojená i kontrolní činnost. Musí mít dobré odborné znalosti. Dbá na hospodárnost – aby například zbytečně neexspirovala léčiva, neplýtvalo se zdravotnickým materiálem. Dbá na dodržování etických norem ve vztahu k pacientům i kolektivu.

Důležitá je schopnost udržovat na oddělení přátelské vztahy, ale zároveň si udržet patřičnou autoritu. Mnohdy musí usměrnit emoce na oddělení, ale

zároveň by měla umět se svých pracovníků také zastat. Toto považuji asi za nejtěžší na práci staniční sestry, protože ona je součástí vedení, ale zároveň nejblíže spolupracuje s jednotlivými pracovníky a s celým kolektivem svého oddělení. Musí mnohdy balancovat mezi oběma stranami, ale musí mít na paměti, že patří k managementu a jejím úkolem je hájit zájem organizace.“

I Co dělá?

Běžně prováděné činnosti: komunikace s pacienty, administrace potřebných údajů v informačním systému, rozpis termínů nástupu pacientů k léčbě, zajišťování obsazenosti jednotlivých pokojů a lůžek, komunikace se zdravotnickým personálem nemocnic při domluvě přímých překladů, vedení a motivování pracovníků svého oddělení, účast na vizitách lékaře oddělení, komunikace s pracovníky oddělení rehabilitace a s vedoucími ostatních úseků, rozpis služeb a směn pracovníků oddělení, sledování stavu léků a jejich objednávání, sledování zásob zdravotnického a úklidového materiálu a jeho objednávání, zajišťování, případně provádění pravidelných školení, zaškolování nových pracovníků, zajišťování revizí, případně oprav zdravotnických přístrojů a zařízení.

Předchozí články tohoto čísla jsou věnované proměně léčebného domu Polárka, a proto jsme jako první oslovili staniční sestru tohoto oddělení. ■

Díl první

Stanislava Česlarová:

Polárka je samostatná jednotka, která tiše a skromně pracuje

Stanislava Česlarová je staniční sestrou v léčebném domě Polárka od března 2013, tedy skoro na den přesně 10 let. Ale v čeladenském zdravotnickém zařízení pracuje mnohem déle. Do bývalé nemocnice nastoupila jako zdravotní sestra 1. července 1980 a bylo to její první zaměstnání. Od 1. srpna 2000 byla zaměstnankyní nástupnické společnosti Beskydské rehabilitační centrum, nyní RC Čeladná. Působila jako staniční sestra oddělení A LD Dr. Storch I (tehdy s označením R 3), v roce 2004 přešla do LD Dr. May (R 5) a měla na starosti i pacienty z léčebného domu Ondřejka. V roce 2006 se vrátila do budovy Dr. Storch a vedla oddělení B (R 4). Takže zná vlastně detailně práci ve všech současných odděleních, kromě Kněhyně a nové budovy Dr. Storch II.

1) Co Vám v práci dělá největší radost?

Mně vlastně dělá radost všechno. Jsem ráda za každé probuzení, že jsem zdravá a že mohu stále pracovat. Mám radost, že spolu vycházíme v pracovním kolektivu, že všichni mají slušné podmínky. Jsem ráda za našeho zaměstnavatele, který se k nám chová slušně, váží si svých zaměstnanců a vždycky posílá včas výplatu. Mám radost, že máme dost pacientů, kteří nás z velké většiny chválí, protože se jim u nás uleví. Není to tedy nic bombastického, vlastně je to všední, ale zároveň vzácné. Vážím si našeho kolektivu, že se navzájem dobře snášíme. Zdravotní sestry, ošetřovatelky, recepční i uklízečky. Některé jsou tu už od roku 2004, kdy jsme v Polárce zahájili provoz léčebného domu. Víme, že jedna bez druhé se neobejdeme, máme výborné vztahy s paní doktorkou. A to vše dohromady mi přináší radost.

Fotografie vpravo je z října roku 2004, tedy pár měsíců poté, kdy začala tato budova sloužit jako léčebný dům pacientům. Už tehdy tvořily personál některé sestry a ošetřovatelky, které zde pracují dodnes.

2) Co je nejtěžší na práci staniční sestry?

Pro mě je to takový taneček na hrotě jehly. Jako staniční sestry, zodpovědné za práci celého oddělení, musíme profesně přijmout řešení, která rozhodne zaměstnavatel. Musíme s nimi seznámit kolektiv a přiblížit řešení tak, aby bylo jasné, že to půjde. A vytvořit podmínky, aby to opravdu šlo.

Druhou nejtěžší oblastí je komunikace s lidmi, s pacienty. Často

chápu svůj stav jako výjimečný případ, který musíte zohlednit a dát mu přednost před ostatními. Nikdy nejde vyhovět všem, už jen proto, že každá žádost o léčbu má termín platnosti a já nemůžu dopustit, aby propadla. Musím pacientovi vysvětlit, že to není z mé strany neochota. Ve většině případů se jedná o rezervaci typu pokoje, nejžádanější jsou jednolůžkové. Těch teď máme po přestavbě 26, včetně čtyř studií

Polarium a léčebný dům Polárka patří k sobě. A také medvěd, který střeží vchod do kryokomory. Pravděpodobně je nejfotografovanějším ledním medvědem v Česku.

a jednoho apartmánu. Ale když někdo volá o termín hodně dopředu, nemůžu mu říct na den přesně, kdy bude pokoj volný. Třeba mu navrhnou, že nastoupí v požadovaný den a po pár dnech se přestěhuje. Většinou to pochopí.

Pak jsou ale pacienti, kteří nechtějí nic slyšet a jednají tak, jako by měli na vše nárok. Často mě to zaráží, protože v nemocnici, odkud třeba přijeli sanitkou jako přímý překlad, akceptovali cokoliv. Třeba ubytování ve třílůžkovém pokoji se sociálním zařízením společným s dalším pokojem, to, že na vedlejším lůžku pacient chrápal, chodil kouřit nebo rušil neustálým telefonováním. Ale teď jsou u nás a čekají, že nic z toho nebude. Samozřejmě, že je to u nás jiné, ale pro ně je vybavení pokoje samozřejmost, jednolůžkový pokoj požadují bez doplatku. Nepřipouštějí si, že po překladi z akutního oddělení potřebují další dva měsíce na rekonvalescenci a že musí při rehabilitaci zodpovědně spolupracovat. A třeba se chovají jako zdraví dříve, než to odpovídá jejich fyzickému stavu. Mají přitom neschopenku a musí i proto dodržovat domácí řád včetně večerky. Bývá to časté u mladších pacientů pod 40 let, diví se, když je sestra přijde večer zkontrolovat do pokoje. Často si všímám, že na rozdíl od fyzioterapeuta, který je pro ně velká autorita, zdravotní sestra takovou autoritu nemá. Přitom je ona první, kdo jim pomůže, kdyby byli například v ohrožení života. A nemusí to zrovna

být mozková příhoda nebo infarkt. Ale třeba luxace kyčle ve spánku, která je strašně bolestivá, vyžaduje také rychlý převoz do nemocnice a operaci.

3) V čem se Vaše oddělení odlišuje od ostatních? Na co jste hrdá?

Polárka se odlišuje od ostatních oddělení v tom, že v naléhavých případech, které jsem namátkou uvedla, zdravotní sestra volá přímo rychlou záchranou službu a teprve potom lékaře centra, který má noční službu v hlavním areálu. A než přijedou, musí se postarat o pacienta, zajistit žílu, sbalit mu základní věci a připravit dokumenty pro převoz. Řekla bych, že Polárka je samostatná jednotka, která tiše, skromně a dobře pracuje, celý kolektiv dohromady. Odlišuje nás vzdálenost od hlavního areálu a také to, že je zde umístěno Polarium, na jehož provozu se některé kolegyně podílejí od samotného začátku v létě 2004.

Hrdá jsem na spolupráci zdravotních sester, ošetřovatelek a pracovníků úklidu. Ty všechny musí zajistit nepřetržitý provoz. Když je například velká nemocnost, musí se zastupovat a všechna ta místa musí být obsazená. Když musí přijít do práce, jdou i z volna nebo z dovolené, vím, za kým s takovou žádostí mohu jít. Oceňuji, že si při zastupování vyhoví bez hádek, chápavě. Jsou oddělení, kde se dá práce odlehčit, ale tady to nejde. Byla bych ráda, kdyby si toto víc uvědomovali pacienti a také ostatní úseky.

Práce zdravotnického úseku je mnohdy podceňovaná, ale je velmi významná. Když například provádíme pravidelný audit nebo k přípravě na akreditaci procházíme standardy, je toho tolik, co musí být definováno. Tito pracovníci musí to všechno znát a dodržovat. A nedělat chyby...

Rádi všichni vzpomínáme na jedinou příležitost, kdy jsme mohli být spolu mimo Polárku. Po úspěšné akreditaci vloni nás pracovníci jiných oddělení všechny na jeden den zastoupili, i fyzioterapeutky a komorníka, tak říkáme kolegovi, který obsluhuje Polarium. A my jsme jeli vlakem na výlet na Svatý Hostýn. Někdo si ten kopec vyběhl pěšky, jiní tam dojeli, šli třeba na mši, další dali přednost výletu do okolí. Užili jsme si ten den náramně i proto, že byl výjimečný a všichni jsme byli spolu.

Dodatečně za ten společný zážitek děkuji všem, kteří nám takto pomohli. ■

Nahoře: Jedno z pracovišť zdravotních sester v léčebném domě Polárka.

Dole: Společný výlet celého pracovního kolektivu na Svatý Hostýn byl pro všechny nezapomenutelným zážitkem.

NOSTA slaví 30 let

Gratulujeme!

Stavební společnost NOSTA, s. r. o., byla založena v roce 1992 a na stavebním trhu působí od roku 1993. Letos tedy slaví 30 let. Jde o tradiční rodinnou stavební firmu s transparentními vlastnickými vztahy, zaměřenou na dodávku staveb „na klíč“. Její jednoduchá organizační struktura a kvalitní nastavení řídicích procesů umožňuje důsledné plnění přijatých závazků včetně dodržování termínů realizace staveb a dlouhodobých záruk na kvalitu díla. Firma sídlí ve vlastním areálu s administrativním, skladovacím a výrobním zázemím v Novém Jičíně. V tomto areálu také sídlí její dceřiná společnost ASB SQUASH, s. r. o., která je světovým exportérem squashových kurtů.

Vážíme si celkového stylu práce a jednání vedoucích pracovníků i zaměstnanců této firmy. Charakteristickou firemní kulturu tvoří vstřícnost, spolehlivost, kreativita a technická profesionalita, které dávají společnosti punc důvěryhodnosti. Svě dobré jméno opírají o úspěšnou realizaci více než tisíce staveb od doby vzniku. Za připomenutí stojí řada významných projektů, které realizovali v posledních letech. Mezi ně například patří Piaristické zahrady v Příboře (1), oceněné první cenou v soutěži Stavba roku Moravskoslezského kraje v roce 2015, dále Archeopark Chotěbuz (2) a Bytový dům k Archivu v Novém Jičíně (3).

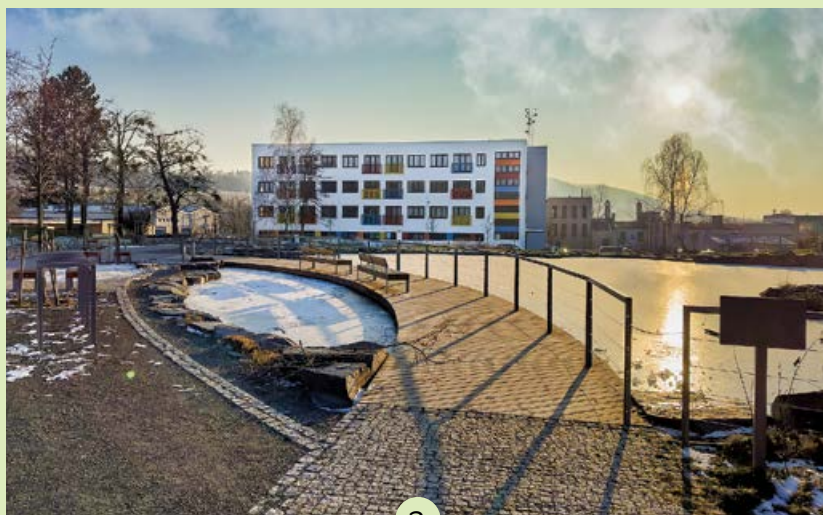
Přístavba Polárky je zatím poslední akcí za téměř 10 let naší spolupráce. První stavbou byla **Rekonstrukce a modernizace oddělení následné péče** Beskydského rehabilitačního centra (LD Dr. May) v roce 2015. Mezi významné stavby patří **Přístavba léčebného domu Dr. Storch**, která získala čestné uznání v prestižní soutěži Stavba roku Moravskoslezského kraje 2020. NOSTA prováděla stavební práce také v léčebném domě Kněhyně, ve vile Běla a při řadě dalších drobnějších stavebních úprav dle našich požadavků. (red) ■

1

2

3

Nahoře: Přístavba Léčebného domu Dr. Storch v roce 2020

Dole: Rekonstrukce a modernizace oddělení následné péče (Léčebný dům Dr. May) v roce 2015

Na předchozí straně: 1 - Piaristické zahrady v Příboře; 2 - Archeopark Chotěbuz; 3 - Bytový dům k Archivu v Novém Jičíně. Stavby provedené společností Nosta, s. r. o.

Nedělní čeladenská túra s Ladislavem Frejem

Petr Anderle

„Proč bychom sem nejezdili, když zde pokaždé pookřejeme. Člověk si nepřipadá jako na návštěvě, jsme tu jako doma...“

S hercem Ladislavem Frejem jsme v roce 2013 natočili úplně první rozhovor pro začínající vysílání naší TV Ondřejka. V kavárně Lara jsme ho tehdy zachytili při diskuzi nad scénářem rozhovoru, který je od té doby stále součástí vysílání.

Tato slova mi řekl přesně před deseti lety populární divadelní a filmový herec Ladislav Frej (* 1941). Seděli jsme tehdy v kavárně Lara a Ladislav měl právě za sebou natáčení medailonku pro místní Televizi Ondřejka. Během rozhovoru se mi vyznal ze své lásky k Beskydám a zejména pak k Leoši Janáčkovi (jako kluk zpíval v dětském sboru Janáckovy opery v rodném Brně). A když jsem mu sdělil, že nedaleko odtud (na Hukvaldech) si Janáček zapisoval

zvuky liščích mláďat, pochopil, proč toho Janáčka neustále slyší i zde, v tehdejší Beskydském rehabilitačním centru.

První, kdo pocítil dobročinní tohoto zařízení, byla jeho žena Věra, když potřebovala rehabilitaci po operaci kolene. Od té doby je toto místo hojně navštěvováno Frejovými: dcerou i synem a dalšími blízkými osobami, včetně hercovy vnučky. A herečka Kristýna Frejová našla zalíbení i v terapii tmou, když

se rodinným přítelem Frejových stal „otec“ této metody v Česku, místní psycholog dr. Andrew Alois Urbiš.

A tak když zcela nedávno podstoupil Ladislav Frej operaci bederních obratlů v Praze Na Homolce, nemohl jinak než se nechat převést „z lůžka na lůžko“ do dnešního Rehabilitačního centra Čeladná. Díky tomu jsme se mohli opět po letech setkat.

Máme v listopadu oba narozeniny, pouze Ladislav je o rok starší. Připomenuli jsme si to v neděli 12. února tohoto roku na „kafi“ v kavárně Amici na čeladenském náměstí, kam jsme Ladislava i s mojí ženou Andreou pozvali. Láďa si dal po kafi zázvorový čaj, já jsem zůstal u tradičního červeného vína. A probrali jsme leccos, včetně situace politické. Místy jsme se shodli, místy nikoliv. Leč tak to v politice chodí.

Připomněli jsme si jeho „angažmá“ v počátcích vysílání TV Ondřejka v roce 2013. (Poznámka redakce: Jeho vzpomínání na pobyty v Beskydech jsou stále součástí programu vysílání v neděli a ve středu.) Také jeho úspěšnou roli v Králově řeči v brněnském Mahenově divadle, kam dojížděl celých devět let a vždy bylo vyprodáno.

Jeho oblíbená je také současná role Normana ve hře Ernesta Thompsona **Na Zlatém jezeře** v pražském divadle ABC. Se Simonou Stašovou (v jeho roli nyní alternuje Jan Vlasák) zde tvoří sebranou dvojici, a tak už se na návrat do divadla velmi těší. Při té příležitosti jsme mu též vyřídili pozdravy od autora hudby k tomuto představení, jímž je Kamil Holub z Frenštátu pod Radhoštěm. (Rozhovor s ním najdete hned na dalších stranách. Podle pravidla, že náhoda neexistuje.)

Nu, a posléze jsme našeho přítele vzali do místní pizzerie Siesta, kterou se Čeladná může také chlubit. Láďa dostal ke své plné spokojenosti vše, včetně bezlepkového pečiva. Na závěr jsme si dali pivo a hlavně – náš přítel se prohlásil za osvěženého klidným pobýváním, které bylo příslibem jeho brzkého návratu k normálnímu životu. Což je po týdnech pobytu ve zdravotnických zařízeních zcela pochopitelné. A my mu to rozhodně přejeme.

Bylo to velice plodné a milé setkání po letech. Na horním snímku z léta roku 2014 je Láďa s dcerou Kristýnou a s vnučkou Ráchel.

Že by to byla túra? Titulek je spíše nadsázkou. Ale milou, protože jsme rádi ten nedělní čas strávili v jeho společnosti. ■

Agentura Harlekýn uvádí **Ernest Thompson**

NA ZLATÉM JEZEŘE

preklad
KATEŘINA HILSKÁ
režie
VLADIMÍR STRNÍSKO

hrají
**LADISLAV FREJ / JAN VLASÁK, SIMONA STAŠOVÁ
MARIA PROCHÁZKOVÁ, VASIL FRIDRICH / JAN TEPLÝ ML.
JAROMÍR NOSEK / KAREL ZIMA A DALŠÍ**

produkce Agentura HARLEKÝN s.r.o. www.harlekyn.cz
Jarníkova 1875/14, 148 00 Praha 4, telefon: 602 339 731, e-mail: jhanzlickora@harlekyn.cz

© Foto: Marek Holubský, Typo: Rostislav Šedivý 2020 www.stilama.cz.cz Titul: abcdramas.cz

Názevle autorských práv k dílu: Copyright © DSK, občanská sdružení, Křižkova 1, Praha 5

Hudební skladatel Kamil Holub:

„Když si sen nezapišeš, tak už za pár minut nevíš, o čem byl“

Andrea Anderle Adamová

„Opět s potěšením oznamuji realizaci malé hudební spolupráce. Tentokrát jde o epizodu z cyklu *Mistři medicíny* v režii Viktora Polesného s podtitulem *Anatolij Truhlář...*“

Tuto zprávu napsal začátkem února 2023 na svůj facebook frenštátský rodák, hudební skladatel Kamil Holub.

Již druhá řada dokumentů České televize s názvem *Mistři medicíny*, které představují práci významných českých lékařů z různých oborů, má velkou sledovatelnost. A není divu, protože kdo by nechtěl nahlédnout pod pokličku mistrů z oboru, se kterým se každý z nás – ať rád či nerad – během svého života potká. Osobně jsem si dosud nenechala ujít ani jediný díl, protože medicínských oborů je sice mnoho, ale vždycky za nimi stojí konkrétní lidé se svými životními příběhy. Zdravotnictví je také naším oborem působení, a tak byla Kamilova účast v tomto projektu vítanou příležitostí k našemu rozhovoru.

Kamile, musím se Ti přiznat, že po Tvé zprávě o autorství hudby k dílu *Mistrů medicíny* o Anatoliji Truhlářovi, vedoucím letecké záchranky v Hradci Králové, to bylo poprvé, kdy jsem se stejnou měrou zaměřovala na obraz, mluvené slovo i hudbu. A připomněla jsem si to, co Ty víš už 30 let – že hudba velmi ovlivňuje to, co sledujeme, i když je to třeba jen během několika vteřin. Mluvíš o tom proto, že vliv filmové hudby každý prožil mnohokrát v kině, ale u dokumentu hudbu většinou nevnímáme, prostě je pro nás součástí jiného děje. Ty máš za sebou hudbu k mnoha dokumentům, můžeš připomenout některé z nich?

Lékař Anatolij Truhlář je vedoucí letecké záchranky v Hradci Králové. K dílu o jeho práci v cyklu České televize *Mistři medicíny* složil hudbu Kamil Holub. (Foto: <https://absolventlfhk.cz>)

Úplně první filmový počín v mém životě bylo natáčení inspirované životem a dílem místního, čeládenského básníka Josefa Kalusa. To jsme ovšem používali takovou plechovou kameru MINSK II, která byla na klíček, a bylo to někdy kolem roku 1983. Do kamery se vkládaly tříminutové celuloidové kazety, které se pak musely posílat někde do Zlína, a trvalo to asi dva měsíce, než je vyvolali a poslali zpět. Film vznikl při místním filmovém kroužku ve Frenštátě a je

dnes k vidění na YouTube v délce asi 13 minut. Musím ale říct, že jsem odmalička vnímal hudbu ve filmech jako velmi důležitou, neoddělitelnou. Vlastně se mně často stával pravý opak toho, co popisuješ, že jsem vnímal spíše hudbu, nežli film. Dodnes si pamatuji některé hudební motivy, které jsem zaslechl v televizi, když mně bylo třeba kolem dvanácti let. Pak jsem se věnoval jen hudbě a vždycky mne zajímalo, co ta hudba v člověku vyvolává, čím to je, že v něm vzbuzuje tak silné prožitky a emoce. První spolupráce na televizním dokumentu byla až v roce 1999 s režisérem Josefem Císařovským, se kterým mne seznámila kamarádka se slovy: „Vy dva jste jak p***l a hrnec a já vás musím seznámit.“

Pod mnoha dokumenty je podepsán režisér Viktor Polesný. Zavzpomínej, jak začala Vaše spolupráce.

Spolupráce s Viktorem Polesným začala až v roce 2005 při divadelní hře *Balada o smutné kavárně* pro pražské divadlo V Řeznické. Moje hudby z dokumentů se mu líbily, a tak mi tehdy zavolał, abych udělal scénickou hudbu k tomu představení. No, já jsem samozřejmě chtěl a málem jsem spadl ze židle, když mi to říkal, jenže to byla zase oblast, o které jsem nevěděl vůbec nic.

První motivy, které jsem přinesl, se k tomu nehodily, protože by v tom prostředí ani nevyzněly. Divadlo je živý organismus, kde jde všechno tak nějak „na dřevě“ a je v neustálém pohybu. Ta hudba musí být také taková. To jsem se musel naučit a pochopit a jen díky trpělivosti a nadhledu režiséra Polesného jsem odtamtud neutekl. Nakonec se celá hra podle mne dost povedla. Škoda, že už se pak nemohla hrát kvůli časově omezeným autorským právům.

Ráda bych teď nahlédla trochu víc do Tvé tvůrčí dílny jako úplný laik. Když máš vytvořit hudbu k nějakému filmu, dostaneš ho k dispozici už hotový, tedy v té podobě, v jaké ho uvidí diváci, jenom tedy bez hudby?

To je různé, podle situace. Někdy je hotový, někdy jen tak napůl a někdy třeba dodám jen hudby a motivy, které si tvůrci filmu nastříhají sami. Netrvám na nějakém postupu práce, protože to každý dělá jinak, a myslím si, že je to tak dobře. Řekl bych, že důležitější je, aby si všichni ti tvůrci filmu v něčem rozuměli, aby byli tak nějak naladěni na podobnou frekvenci. Pak si rozumí a souzní i ta hudba s filmem. Vždycky si vzpomenu na jednu hezkou větu, že hudba by měla být vždy jen tam, kde je lepší než ticho.

Jak postupuješ při skládání? Díváš se opakovaně, vymýšlíš hudební motivy k různým situacím, nebo je to jinak?

To je velmi dobrá otázka a díky za ni. V mém případě je to tak, že nevymýšlím vůbec nic. Víím, že bych takto ani k ničemu nedošel. Je to záležitost zcela mimo myšlení. Pokud je to ta situace, že dostanu něco úplně nového a mám k tomu něco úplně nového udělat, pak se jen dívám a dívám, jak se říká, „až do zblbnutí“. Pak už jen čekám, až nějaký nápad přijde. Kdysi jsem byl nervózní, že třeba nic nepříjde, ale

Kamil Holub (vlevo) při natáčení rozhovoru s paní Radmilou Hnilicovou, praneteř Alběna Poláška. Vpravo kameraman Michal Němec, se kterým nyní spolupracují na dalším místním tématu, tentokrát o pobytu Jaroslava Seiferta zde pod horami.

ono to přijde, vždycky. Je potřeba tomu věřit a být pokud možno v klidu. Mnohokrát mne to vyžene v noci z postele a já musím rychle zaznamenat jen pár tónů, protože ráno už bych nevěděl, jak to bylo, i kdyby byly třeba jen tři nebo čtyři. Je to zvláštní, ale funguje to tak. Vlastně je to velmi podobné jako práce se sny. Asi víš, že když si sen nezapišeš, tak už za pár minut nevíš, o čem byl. A tak je to i s tou mou hudbou.

Můžeš prozradit, jak dlouho Ti trvala práce na hudbě k dokumentu o Anatoliji Truhlářovi? Nebo hodiny nepočítáš a pracuješ tak dlouho, dokud nejsi spokojený?

Hodiny nepočítám a vždycky chci vše udělat tak, jak to momentálně nejlíp umím. Potřebuji v tu chvíli vědět, že lépe už bych to nesvedl. Pak je pro mne práce hotová. V případě epizody z Mistrů medicíny ale prozradím, že vznikla úplně jinak. Byl to právě ten případ, že jsem dodal hudební motivy a tím pro mne vše skončilo. Viktor Polesný naštěstí pracuje s hudbou velmi citlivě, takže filmové sekvence střihá podle hudby, nikoliv hudbu podle filmu. Díky tomu to pak ve výsledku vypadá, jako by byla hudba ušitá přesně na míru k filmu.

Jsi během této práce nějak v kontaktu s režisérem, nebo je výsledek jenom na Tobě? A co termíny odevzdání díla?

Pokud se hudba tvoří a vzniká současně s filmem, pak jsem v kontaktu a posílám nápady k posouzení. V dnešní době se dá hodně dobře spolupracovat i přes internet. Zejména když už se dobře známe a víme, co od sebe můžeme chtít a očekávat. Zde to ale byl ten jiný případ, jak už jsem popsal předtím. Něco jiného je ale scénická hudba k divadlu. To se bez přítomnosti na zkouškách neobejde a bývá to vždy velmi intenzivní a poučná zkušenost. No, a termíny jsou velmi užitečné, protože tak nějak popohání věci dopředu, když se v tom třeba začnu příliš zamotávat.

Díval ses na jiné díly Mistrů medicíny kvůli hudbě?

Zatím jsem se nedíval, ale určitě se podívám. Naštěstí je vše v archivu ČT, tak si na to udělám čas, protože mne zajímá, jak vypadaly ostatní díly.

Pozornější diváci naší Televize Ondřejka si možná všimli, že v programu máme také filmový dokument o sochaři Alběnu Poláškově s názvem Tesání vlastní-

ho osudu. Ten je Tvým autorským dílem, ke kterému jsi nám laskavě poskytl práva na vysílání. Jak dlouho jsi na tomto filmu pracoval? A proč sis vybral zrovna Albína Poláška?

Na Poláškově jsem pracoval několik let, což bylo způsobeno zejména tím, že jsem dělal skoro všechno doslova na koleně a taky jsem tomu chtěl nechat volný průběh a nespěchat. Když jsem nevěděl, jak dál, tak jsem prostě jen čekal, až přijde nějaký další nápad. Zaujal mne především jeho životní příběh, který je ve filmu v několika slovech vyjádřen úvodním mottem „Mějme víru v sebe a odvahu a Bůh nám pomůže k cíli“. Samozřejmě, že je zde rozsáhlé dílo, které určitě stojí za pozornost, ale to by byl úplně jiný film a stopáž 31 minut by k tomu určitě nestačila.

Je nějaký film, na který vzpomínáš obzvláště rád?

Těch filmů bude za těch bezmála dvacet pět let více a každý mne zaujal něčím jiným. Náhledy i ukázky z některých z nich jsou na mých web stránkách www.kamilholub.net nebo také na i-Vysílání České televize.

A co Tvoje hudba k divadelní hře Na Zlatém jezeře, ve které excelují Ladislav Frej a Simona Stašová? (Hra měla premiéru v pražském divadle ABC v roce 2021.) Víš, že Ladislav Frej byl nedávno naším pacientem?

Spolupráce na této hře pro divadlo ABC pro mne byla velikou výzvou a potěšením.

Zejména když jde o herce takového kalibru, jako je pan Frej či paní Stašová.

O tom, že byl pan Frej pacientem v čeladenských lázních, vím až od Tebe a doufám, že se mu u nás líbilo a že se zde pod našimi krásnými horami také zotavil. Jen tak mimochodem, já jsem se v tomto areálu před šedesáti lety narodil, takže snad mohu říci, že jsem tady doma. ■

Nahoře a uprostřed: V roce 2010 složil Kamil Holub hudbu k dokumentu Josefa Císařovského „Pátá čtvrť: zmizelé město pražské“. Záběry jsou z natáčení v místech bývalého židovského ghetta. **Dole:** Při natáčení jedné ze scén s harfou ve filmu o Albínu Poláškově „Tesání vlastního osudu“ v kostele ve Slavětíně.

Kamil Holub (* 1963) je hudební skladatel. Komponuje hudbu k filmové a divadelní tvorbě. Je také autorem hudebních nosičů „Ballady II“, „Jiné okamžiky“, „Když mluví vítr“, „Ballada o smutné kavárně“. Léta měl v hlavě potřebu dát vědět světu o sochaři Albínu Poláškovovi a tu splnil v roce 2019 dokumentárním filmem „Tesání vlastního osudu“ (www.csfd.cz). Sochy básníka Josefa Kalusa i Poláškovovo Tesání vlastního osudu lze potkat při procházce areálem čeladenského lázeňského parku a stejnojmenný film je v podobě dvojjazyčného DVD k dostání i v recepci AD Lara.

Oba snímky na této straně jsou z divadelní hry Ernesta Thompsona *Na Zlatém jezeře*. Herečka Simona Stašová exceluje v roli Ethel, představitelem jejího manžela Normana je Ladislav Frej v alternaci s Janem Vlasákem. (Foto: www.harlekyn.cz/hra/na-zlatem-jezere) Představení je na programu pražského divadla ABC, ale je také zájezdní. Autorem hudby je Kamil Holub.

Měníme se?

Nový seriál o marketingové strategii budování značky RC Čeladná

Andrea Anderle Adamová

Ano, měníme se. Jistota, že se mění časy i my sami, je už obsahem dávného latinského přísloví „Tempora mutantur...“ Zrovna tak se mění svět kolem nás a mění se i prostředí, ve kterém působí naše rehabilitační centrum. Na některé změny reagujeme a některým se snažíme předcházet. Naším hlavním cílem je být první volbou pro rehabilitační léčbu pacientů z Moravskoslezského, Olomouckého a Zlínského kraje a pro jejich praktické i odborné lékaře. Nyní přišel čas na změny v marketingové strategii, které nám na cestě k tomuto cíli pomohou ujit další symbolické kroky. Tento seriál článků v Čeladenské fontáně změny postupně představuje.

Díl pátý: Jak se vám líbí?

Nové webové stránky jsou určitě tou nejviditelnější a nejslušivější změnou, a nejenom proto web připomínáme i v tomto dílu. Ve stejném vizuálním duchu se proměňují i naše příspěvky na facebooku. Název Rehabilitační centrum Čeladná s. r. o. začal oficiálně platit od 1. ledna 2023 a s touto změnou samozřejmě souvisí mnoho dalších administrativních kroků. Co vše se tedy od minulého dílu událo?

I VÝHODY NOVÉHO WEBU

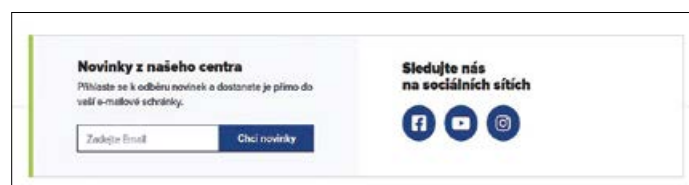
Prosinec 2022: Ostrý provoz webových stránek nastartoval v prvních dnech prosince minulého roku. Kromě toho, že stránky jsou – jak doufáme – pro uživatele jednodušší a přehlednější, jsou také responzivní, a tak umožňují stejně kvalitní prohlížení v mobilu i v počítači. Velmi nás potěšilo, že už od prvních dnů se na stránkách v poli dole začalo přihlašovat k odběru novinek na e-mail množství návštěvníků. Tito aktivně registrovaní zájemci o zaslání novinek jsou pro nás velice zajímavou skupinou, protože od nich můžeme časem pomocí zpětné vazby získat některé pro nás důležité informace.

I VÍTÁME NOVÉ NÁVŠTĚVNÍKY

Web máme nyní nastavený tak, aby se všechny takto zaregistrované e-maily automaticky ukládaly do nově založené databáze v aplikaci SmartEmailing. Spěchali jsme proto s tím, abychom nově registrovaným návštěvníkům stránek dali co nejrychleji vědět, že o jejich zájmu o novinky víme. Od 20. prosince 2022 každý nově zaregistrovaný návštěvník, který na stránce dole vyplní svou e-mailovou adresu, dostane během několika vteřin automatickou odpověď v podobě „uvítacího e-mailu“ s poděkováním. Říkáte si, to znám, děje se mi to podobně na mnoha stránkách,

které mě zajímají. A máte pravdu, pro nás to je ale velmi vítaný nový marketingový nástroj, který je také jedním z pozitivních důsledků podnikaných změn. (Více o tom, jak ho v nejbližší době využijeme, se dozvíte v dalším čísle Fontány.)

Stojí za to připomenout, že propracovanou komunikační platformu SmartEmailing používáme k hromadné korespondenci od roku 2019. Jednou z jejích předností je české jazykové prostředí a velmi dobře a rychle fungující zákaznická podpora. Novinky prostřednictvím SmartEmailingu posíláme klientům, kteří se postupně už od roku 2012, kdy jsme tuto možnost zavedli, přihlašovali k jejich odběru v léčebných domech na písemném formuláři. Tuto skupinu tvoří především naši pacienti. V posledních letech přibývají v databázi další seznamy s adresami uživatelů wifi připojení, které v areálu rehabilitačního centra poskytujeme zdarma a při jehož využití je třeba uvést

HOTEL SKALKA

DNES LÉČEBNÝ DŮM KNĚHYNĚ

Z historie – založení léčebné tradice

MUDr. Jan May zakladatel zdejších lázní, se narodil v Turnově 25. října 1869 v rodině Johana Maye, vlastníka realit, obchodníka a majitele brusny dráhou. Využíval gymnázium a poté Českou lékařskou fakultu Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze. V roce 1895 se oženil a o rok později se rozhodl se svou ženou odstěhovat na Ostravsko. Začal pracovat jako závodní lékař Bratřské zaměstnanecké pokladny na dole Ignát (později Dál z Švermy). Rychle se orientoval a zapojil do politického i společenského života. Jako předseda školské rady se velmi zasloužil o celkový rozvoj českého školství na Ostravsku. Pracoval jako tajemník a později starosta Cetovky Uhovky, dnešní ostravské městské části Mariánské Hory. Byl autorem a spoluzakladatelem mnoha odvětvých

a zájmových projektů. Jeho zásluhou byl v roce 1907 Mariánské Hory povýšen na město, inicioval také stavbu tamějšího chrámu Panny Marie Královny (1908). Pí své lékařské praxi se denně setkával se zdravotními problémy ostravských horníků. O jeho mimořádných schopnostech svědčí i jeho snaha účelně vynaložit finanční prostředky Bratřské pokladny nejen na léčbu, ale také na zdravotní prevenci. Využil nabídku odkoupit nemovitosti v podhůří Beskyd – pozemky, statek a hotel Skalku – od manželu Dostkovičových (dnes léčebné domy Dr. May a Kněhyň). Tyto nemovitosti se staly základem splnění jeho snu – **založit pod Ondřejínem nové lázně**. Lázně Skalka zahájily provoz v roce 1902.

LÁZEŇSKÉ SANATORIUM

DNES LÉČEBNÝ DŮM DR. MAY

Vznik lázní podpořila i pověst, že kdysi právě v těchto místech došlo u pramene ke zjevení Panny Marie a k záračnému uzdravení Ciena rodiny byvalých majitelů těchto nemovitostí. K uzdravení došlo údajně poté, co se opakovaně napil z pramene. Jako projev díků nechal Ferdinand Brázda položit místo zázraku vystavět dřevěnou kapli (1893) zasvěcenou Panně Marii. Ferdinandův pramen v průběhu let zmizel, ale po roce 2000 byl znovu nalezen a obnoven u kaple nedaleko svého původního místa.

Společně s rekonstrukcí a výstavbou lázeňských objektů v okolí kaple započal Jan May i postupnou kultivaci parku. Bohužel byl v roce 1909 nucen po smrti svého osmiletého syna odejít zpět do Prahy a lázeňské sanatorium zakoupilo „Bratřské společenstvo ostravsko – karvinských báňských podniků“. Od tohoto roku po dalších 30 let řídil toto sanatorium MUDr. Berthold Storch. Podle původního Mayova záměru se zde i nadále

zotavovali horníci a hutníci z nedalekých dolů a tovarů a v období obou světových válek tu našli odbornou pomoc i váleční rekonvalescenti. V poválečném období přelétl areál do majetku státu a vznikla podobná oblastní nemocnice. Lázeňská éra byla tímto rozhodnutím na dlouhou dobu přerušena. V 50. letech 20. století vrostli v zadní části parku nový léčebný pavilon s oddělením interny, ginekologie a porodnice – dnes LD Dr. Storch I. V 80. letech v něm byla uvedena do provozu nová JIP. K nemocnici tehdy patřily ještě původní, ale stále funkční provozy lázní a malé lůžkové rehabilitační oddělení – dnes LD Kněhyň.

STARÉ LÁZNĚ

DODNES SLOUŽÍ PŮVODNÍMU ÚČELU

Současnost

Po politických a společenských změnách po roce 1989 požádala obec Čeladná Fond národního majetku ČR o navrácení celého nemocničního areálu zpět do majetku obce (v roce 1995). Z důvodu vážných obav o budoucnost tohoto areálu oslovil starosta Pavol Lukša soukromou společnost, která v roce 1996 přivedla do vedení nemocnice nový management v čele s MUDr. Milanem Baigarem a MUDr. Romanem Dudysem, kteří jsou ve vedení tohoto zařízení do dnešních dnů. Vývoj zdravotnické politiky v ČR tehdy vyžadoval nové nekompromisní řešení, kterým se stala přeměna nemocnice na odborný léčebný ústav. A tak v roce 2000 vzniklo Beskydské rehabilitační centrum – dnes Rehabilitační centrum Čeladná. Po této změně celý areál pod Ondřejínem znovu ožil. Započalo se s rozsáhlými rekonstrukcemi budov, s přizpůsobením provozu novému klientele i s kultivací

zanedbaného parku. Tyto činnosti probíhají i nadále. V současnosti se v rozsáhlém lesoparku nacházejí čtyři původní rekonstruované léčebné domy, modernizované provozní objekty a mimo areál léčebný dům Polárka. Nejtypičtější je chýbavá budova Lázní (Koupelna, 1898), které do dnešních dnů slouží svému původnímu účelu. V roce 2007 byl uveden do provozu moderní Apartmánový dům Lara s wellness centrem. Lázeňská náměstí s vyhlídkovou věží se po otevření Galerie mailů Beskyd (2014) stalo přirozeným společensko-kulturním centrem celého areálu. **Rehabilitační centrum Čeladná** se snaží být důstojným pokračovatelem více než 120leté Mayovy léčebné tradice. Nejnovějším počinem na této cestě je nová budova Léčebného domu Dr. Storch II.

MUDr. Jan May
1869/1931

MUDr. Milan Baigar

Po instalaci „brand tabule“ bude určitě stát za prohlédnutí také zadní strana, představující historii lázní a současnost rehabilitačního centra. Tabule bude umístěna na světelném panelu u vstupu na Lázeňské náměstí. Na přední straně panelu bude orientační mapa.

e-mailovou adresu. Na nastavení a využívání nástrojů aplikace SmartEmailing se velkou měrou podílí externí spolupracovník oddělení rozvoje a marketingu David Věžník.

FOTOGRAFIE ČLENŮ VEDENÍ

„Kapitola focení nejdůležitějších zaměstnanců ukončena. Nyní zveřejněno na webu a seřazeno. Hurá.“ Kolegyně Blanka si po splnění tohoto dílčího úkolu oprávněně oddychla. Dostaňte všech 22 žen a mužů v jeden den před profesionálního fotografa. Nemožné. Ani dvě „foto etapy“ nezastihly všechny naše vedoucí pracovníky, ale nakonec se dílo podařilo. Na stránce „O nás – náš tým“ se můžete podívat, jak jim to sluší. Najdete tam ředitele centra, vedoucího lékaře, vedoucího fyzioterapeuta, vedoucí wellness, všechny lékařky a lékaře, psychologa, provozního náměstka a také všechny staniční sestry v jednotlivých léčebných domech. Během svého léčebného pobytu potkají pacienti jen několik z nich, ale jako stabilní společnost rádi dáváme vědět o všech, kteří její „páteř“ tvoří. A tipuji, že se na jejich obrazové vizitky se zájmem podívá řada návštěvníků webu.

REHABILITAČNÍ CENTRUM SE PŘESTĚHOVALO

Šlo samozřejmě jen o stěhování v symbolickém slova smyslu, protože se v našem názvu místo

Beskyd nyní hlásíme k Čeladné, kde jsme doma i katastrálně. Změna názvu kromě oficiálního zápisu v obchodním rejstříku vyžadovala také další navazující administrativní kroky. Jedním z nich je například nekonečné vyhledávání zkratky BRC v aktuálně platných materiálech a v textech. Historii samozřejmě přepisovat nebudeme, ale aktuální informace musí obsahovat správný název nebo jeho zkratku.

RAZÍTKOBRANÍ A SLUŽEBNÍ E-MAILY

Leden 2023: Blanka Ochmanová z oddělení rozvoje a marketingu se na čas stala doslova terénní pracovnící. K tomu nám napsala: „Začátkem ledna jsem obdržela razítko, která bylo nutno vyměnit na všech odděleních a v celém areálu RC Čeladná. Současně náš IT specialista obchází zaměstnance a přejmenovává jejich e-mailové adresy z koncovky @brc.cz na @rcceladna.cz. Všichni si pomalu, ale jistě zvykají na nový název společnosti.“

BRAND TABLE

Výraz „brand tabule“ používáme pro panel umístěný u laviček vlevo od vstupu na Lázeňské náměstí. Na přední straně panelu je i v současné verzi mapa areálu s legendou k jednotlivým budovám a k dalším objektům v parku. Na finální podobě mapy se stále pracuje. Při našem tempu stále přibývajících novinek je totiž skoro nemožné se změnami v mapě

Titulní obrázek facebooku Rehabilitačního centra Čeladná připravili specialisté z Betteru a jeho grafické řešení odpovídá jednotnému designu nového webu. (www.facebook.com/RC.Celadna)

v některém okamžiku skončit. Kolegyně Blanka k tomu dodává: „Necháme si do mapy ještě zakomponovat tři věci – logo na vyhlídkovou věž, svítící nápis u Lary a novou sochu u Storchu.“ Zadní stranu panelu tvoří stejně jako dosud texty o historii a na

bocích budou nové fotografie jednotlivých léčebných domů. (I představení zmiňovaných tří novinek si zájemně ponecháváme do dalšího dílu seriálu.)

I FACEBOOK V NOVÉM

Facebook RC Čeladná již svou titulní grafikou ctí nový vzhled webových stránek, titulní obrázek pro nás připravili specialisté v Betteru, stejně jako další pomůcku k jednotnému vzhledu příspěvků. K tomu nám kolegyně Blanka napsala: „Také jsme se dohodli, že na facebook bude dohlížet jeden člověk a budeme se snažit všechny publikované příspěvky ladit do schválené podoby – k tomuto účelu připravila firma Better univerzální rámeček, který se dá použít téměř na jakoukoliv fotku.“

I ŠETŘÍME NEJEN ENERGIÍ

Také naše rehabilitační centrum se stejně jako ostatní společnosti v České republice potýká s navýšením záloh za energie, a proto jsme oproti původnímu rozpočtu snížili i výdaje za další práci specialistů z Better Marketingu. Nově spravují procesy optimalizace webu pro vyhledávače (angl. SEO, Search Engine Optimization), která zajistí umístění v lepších pozicích při neplaceném vyhledávání, a reklamu Google Ads a Sklik (na internetových vyhledávacích Google a Seznam). Dále pracují na budování odkazů (angl. linkbuilding) a pokračují ve sledování zmínek. Všechny činnosti nyní probíhají s nižší časovou dotací oproti původnímu plánu.

I VELKÉ I MALÉ DROBNOSTI

K novým suvenýrům v obchodě budou patřit hrnky, a to hned v několika variantách. Návrhy nejžádanějších variant s fotografiemi jednotlivých léčebných domů jsme ještě připomínkovali a čekáme na jejich upravenou grafiku. Univerzální modrou variantu

Tato reklamní ilustrace pochází zřejmě z roku 1902 a sloužila k propagaci tehdy nově otevřených lázní Skalka. Zároveň je to jeden z motivů, který se objeví na nových hrnčících v řadě suvenýrů v našem obchodě.

s logem a typ s reklamním vyobrazením původních Lázní z roku 1902 jsme schválili. V prodeji jsou také již dvě varianty nových pohlednic. Jednotný grafický vzhled dostávají postupně všechny písemné dokumenty centra (například firemní hlavičkový papír) a podobně jsou postupně předělávány všechny ceníky.

| SAISONA OD 1. KVĚTNA DO KONCE ZÁŘÍ

Ne, v pravopisu slova „saisona“ jsme se nespletli, tak se slovo sezóna psalo před 120 lety. Oznámení v nadpise jsme si vypůjčili z ilustrace (obrázek vlevo dole), na kterou chceme upozornit. Pochází zřejmě z roku 1902 a sloužila k propagaci tehdy nově otevřených Lázní Skalka. To víme díky textům dole, které pod řádkou „ředitel lázní“ uvádějí „Dr J. May“ a pod označením „ordinující lékař“ je uveden „M.U. Dr B. Müller“. (Poznámka: Lékař Jan May působil v lázních Skalka v letech 1902–1909 a lékař Bohumil Müller byl jeho švagr.) Když se podíváte pozorně, není to jen tak ledajaký obrázek, ale ta přes 120 let stará reklama má svůj vtip. Pramen s fontánou uprostřed má jednoznačnou symboliku lázní a staré ženě, která shrbená vchází dovnitř, byste dlouhý život nehádali. Ale hle! Vlevo vychází po léčbě tatáž – jako mladice v rozkvětu sil... Řekněte sami, není to krásný příslib blahodárného účinku nových lázní v tehdejších Velkých Kunčicích pod Radhoštěm („Ústav pro vědecké léčení vodou...“)? Aby to bylo úplně zřejmé, i horské panorama vyobrazené nahoře pod názvem přesně odpovídá výhledu na

Kněhyni, Malou a Velkou Stolovou, Noříčí horu a Radhošť, který se vám ve stejné podobě naskytne i dnes. Jistě si tato ilustrace zaslouží být na jednom z druhů hrnků, které jsou již objednány do našeho obchodu. Ve velkém formátu najdete tuto lákavou reklamu také v budově Lázní hned za východem ze šaten.

| BUDEME SVÍTIT

Na zábradlí nad parkovištěm směrem k hlavní silnici se s největší pravděpodobností na konci března objeví nový název centra na 12metrovém panelu se speciálním úsporným podsvícením. Na vyhlídkové věži nahradí písmena BRC rovněž podsvícené firemní logo. Výroba a instalace není jednoduchá, a tak bude záležet na vývoji počasí.

| FOTOGRAFIE

Dvě několikadenní etapy fotografování v interiérech i venku nám přinesly přes dvě stovky profesionálních fotografií, které máme nyní k dispozici na jednom společném externím úložišti. Jejich využití bude mnohostranné, od letáků, bannerů, pohlednic, dárkových poukazů, příspěvků na facebooku, v časopisu až po různé reklamní předměty a další aplikace. Logisticky i personálně náročné fotografování jsme podrobně popsali v minulých dílech seriálu, nyní se chystáme sklízet jeho plody.

▼ Jedna z variant nových pohlednic.

I ČASOPIS FONTÁNA

Pravidelní čtenáři Čeladenské fontány určitě zaznamenali podstatnou změnu designu časopisu v minulém čísle. Jeho grafické zpracování bylo mimořádně náročné, jako vždy, když se začíná s něčím novým. Konečné úpravy provedl grafik v tiskárně tak, aby byl s výslednou „papírovou“ podobou spokojený a zároveň udržel soulad s nově navrženým grafickým stylem. Také samozřejmě myslel na to, aby nastavení vzorových stránek umožňovalo co nejjednodušší práci na grafické úpravě dalšího čísla. Po vydání prošel nový časopis „připomínkovým řízením“ specialistů v Betteru, kteří nám následně poslali celkem 10 návrhů dalších různě náročných úprav. Ty už běžný čtenář nepozná, ale jsou důležité pro dodržení jednotného stylu, a tak se jich opět ujal grafik v bruntálské tiskárně APRO, která náš časopis tiskne od roku 2010.

I PŘEDSTAVUJEME SE NA PORTÁLU IDNES

Únor 2023: Jedním z prvních úkolů nové kolegyně v oddělení rozvoje a marketingu Lucie Mohwinkel bylo zpracovat podle základních bodů navržených ředitelem Milanem Bajgarem komerční text na zpravodajský portál iDNES a Lidovky.cz. Zveřejnění článku s názvem **Rehabilitační centrum Čeladná – v objetí Beskyd se léčí tělo i duše** jsme načasovali tak, aby navazovalo na spuštění nových webových stránek a zároveň zviditelnilo naši práci v zimním období, kdy míváme volnější lůžkovou kapacitu. „*Jste vy nebo někdo z vašich blízkých po zranění či operaci? Chcete se rychle vrátit do běžného života? Co takhle prožít rehabilitaci v srdci Beskyd? V Rehabilitačním centru Čeladná totiž neuzdravují jen ruce fyzioterapeutů a rehabilitační procedury, ale také příroda.*“ To jsou slova úvodního odstavce článku, který bude na uvedených portálech umístěn 12 měsíců. Měl by na naše stránky přivést třeba i ty čtenáře, kteří dva z největších zpravodajských portálů navštíví původně za jiným účelem, ale náš text v nich vzbudí patřičnou zvědavost. Uvidíme později, co nám zachytí statistiky návštěvnosti.

I ŽHAVÁ NOVINKA

Dárkový poukaz v hodnotě 500 Kč do restaurace U Sestřiček a do kavárny Lara platí jeden rok a nabízíme ho zájemcům jako úplnou novinku. Zakoupit ho je možné na obou těchto místech a věříme, že o něj bude zájem minimálně stejně tak velký, jako je o zákusky z naší cukrářské výroby.

I JDEME S DOBOU

Za poslední dva roky jsme marketingovou strategii a především její konkrétní výstupy podstatně zprofesionalizovali. Nebylo to samozřejmě zadarmo, a to jak ve smyslu finančním ve spolupráci se specializovanou agenturou Better, tak v požadavcích na výkony zaměstnanců rehabilitačního centra. Dokončením viditelných výstupů, o nichž byla řeč v tomto a v předchozích dílech seriálu, ale strategie marketingových postupů nekončí. Spíše by se měla po zavedení nových technologických a informačních nástrojů „vrátit“ k těm, jimž má sloužit. Tedy k lidem, k našim pacientům, klientům a návštěvníkům. A právě o tom budou další díly našeho seriálu. ■

(Pokračování v dalším čísle.)

Dáme vaše zdraví do pohybu

VE SPRÁVNÝCH RUKOU V OBJETÍ BESKYD

Rehabilitační centrum Čeladná nabízí léčbu nemocí pohybového, nervového a oběhového ústrojí

K rehabilitaci do Čeladné vás může vyslat váš **praktický lékař** nebo **lékaři z odborných ambulancí**. Můžete být přijati rovnou z nemocničního lůžka přímým překladem. Formality překlada za vás vyřeší zdravotnický personál. Nabízíme vysokou úroveň **léčebné péče i ubytování**.

RELAX V ČELADNÉ

BAZÉN 29° C

VĚNUJTE DÁRKOVÉ POUKAZY

Nahore: První strana nového letáku. **Uprostřed:** jeden z nových příspěvků na facebooku. **Dole:** Dárkový poukaz.

Okamžiky štěstí

Dvacet účastníků fotosoutěže se s námi podělilo o své „Malé radosti“

Andrea Anderle Adamová

Z celkem 83 fotografií doprovázených většinou velmi zajímavými texty vybíralo pět členů poroty vítěze loňské fotosoutěže Lázeňská stopa 2022.

Téma znělo „Malé radosti“ a jednou z podmínek, kterou měli autoři snímků splnit, bylo doprovodit každou soutěžní fotografii vysvětlujícím textem. Ten měl přiblížit, proč jim zachycený námět dělá radost.

Vítězná fotografie XII. ročníku fotosoutěže Lázeňská stopa: Marián Béreš, Horne Považie

„Posielam teda pár fotiek, čo mi robí ‚malé radosti‘, ale u mňa je to jednoznačne – krajina, príroda a všetko okolo. :) Takže sa vždy kochám, ako povedal pán Hrušínský.“

| FOTOGRAFIE S TEXTY

Tento soutěžní „model“ kombinace fotografií a textů jsme zvolili záměrně i ve dvou předchozích letech. Cíl jsme měli stejný, i když soutěžní témata byla jiná (2021 – Můj strom, 2020 – Nejmilejší fotografie). Šlo o to motivovat naše pacienty, klienty či čtenáře nejen k účasti v soutěži, ale především k tomu, aby

se soustředěně dívali kolem sebe, všímali si svých pocitů, zamýšleli se nad nimi a hlavně aby záměrně vyhledávali ty situace, které jim dělají radost. Hledání a nacházení svého vlastního zdroje radosti je – a to i podle názoru psychologů a psychoterapeutů – v dnešní době obzvlášť důležité. Pomůže nám udržet si pozitivní vnitřní nastavení a klid, mnohdy

úplně navzdory vnějším okolnostem. Špatných zpráv je v posledních třech letech rozhodně více než těch dobrých, a není na místě očekávat brzo nějaký zásadní obrat. Musíme si prostě najít svou vlastní cestu k radosti.

I OKAMŽIKY ŠTĚSTÍ

My máme velkou radost, že všichni, kteří se do fotosoutěže zapojili, své radosti našli, vyfotografovali je a podělili se o ně s námi. Naším čtenářům je nyní předkládáme jako motivaci k jejich vlastnímu hledání. Jsou to opravdové okamžiky štěstí, které jsou většinou velmi prosté. Jsou ale zásadní tím, že si je dotyční uvědomili, a tak si vlastně jejich působení uchovali i jako vzpomínku na konkrétní zážitek. Ke vzpomínkám a k pěkným zážitkům se můžeme kdykoliv vrátit a třeba si s nimi spravit náladu. Nejlepší ale je dopřát si je co nejčastěji znovu. A ani u toho nemusíte vždycky fotografovat. Stačí se dívat...

NEJSILNĚJŠÍ ZDROJE RADOSTI

A jaká témata a situace tedy působí nejsilněji jako zdroje radosti? Na prvním místě jsou to zážitky z přírody a přírodní scenérie (53 snímků), na druhém místě co do četnosti námětů jsou snímky zvířat (20), dále vlastní nebo společná činnost s druhými lidmi (8) a také vnoučata (2). Takže ve světě našich fotografií je všechno tak, jak má být. Pobyt v přírodě je lékem na jakékoliv chmury. Jsme přece její součástí, a tak se z každé cesty „k ní“ vracíme jiní – v lepší náladě, osvěžení, s vyčištěnou myslí. Stačí se jen k té cestě přemluvit. A zvířata? No samozřejmě, která jiná živá bytost nás například spolehlivě rozesměje? Ti, co zvířata mají, to vědí. Naši fotografové se spíše zaměřovali na zvířata ve volné přírodě, ale v soutěži se právem objevily i kočky domácí. Lékem a radostí je též sdílení společných zážitků s přáteli, protože tímto způsobem vytvořená radost se násobí. O radosti z vnoučat rovněž pochybovat

Druhé místo: Stanislava Slováková, Morčák – samička s mladými

„A komentáře k fotografiím? Ty opravdu trefné nemám, protože člověk je vděčný za každý nový den...

Za každé probuzení, za každou procházku přírodou a za každý okamžik v ní... Tak to cítím a vnímám a tak to je.“

Třetí místo: Marián Béréš: Valašsko – Rožnov, jehňátka

„Posielam teda pár fotiek, čo mi robí ‚malé radosti‘, ale u mňa je to jednoznačne – krajina, príroda a všetko okolo. :) Takže sa vždy kochám, ako povedal pán Hrušínský.“

Třetí místo: Alfred Krzemień: V poštovní schránce

„V roce 2021 platila velmi přísná protiepidemiologická opatření z důvodu šíření koronaviru, po určitou dobu dokonce platil zákaz pohybu mimo katastr vlastního bydliště. Ze dne na den jsem najednou mohl na vycházky pouze po městě Štamberku a do přilehlého lesíku. Miluji fotografii a fotografování, obzvláště krajinářskou fotografii, takže toto opatření mě velmi omezilo v mé zálibě. Jelikož mám také rád dobré pivo, vymyslel jsem si projekt: pokud možno každý den pořídit neotřelou fotografii piva v plenéru. Z těchto fotografií jsem pak nechal vyrobit stolní týdenní kalendář pro všechny mužské členy mé rodiny jako vánoční dárek. A v čem tedy jsou ty malé radosti? Pořídit dobrou fotografii sklenice piva v přírodě nebo městské zástavbě byla první radost. Nutnost následně to pivo vypít byla druhá radost. A třetí radost snad budou mít obdarovaní na Štědrý večer, až pod stromčkem najdou můj kalendář. A já samozřejmě také.“ (Poznámka: Tímto textem uvedl autor celou kolekci svých pěti soutěžních fotografií.)

nelze, vždyť jsou pokračovateli našich rodů a chloubou všech prarodičů. A proto se vlastně téma „malých radostí“ proměnilo v radosti velké – svých tvůrců. A to jsme si přáli.

Stejně jako v předchozích jedenácti ročnících fotosoutěže můžeme rozhodně konstatovat, že zvítězili všichni, kdož se zúčastnili. A jaké snímky vybrali porotci? Kvůli různorodosti zachycených témat jsme se rozhodli použít ke stanovení pořadí jednoduchý bodovací systém – za 1. místo u některého z členů poroty obdržela fotografie

3 body, za 2. místo 2 body a za třetí místo 1 bod. Celkový počet bodů je součtem hodnocení od pěti členů poroty.

Gratulujeme vítězům! (Pořadí je uvedeno vpravo nahoře.) Každý z nich získal výhru v podobě poukázky na wellness služby v Apartmánovém domě Lara (kromě všech druhů masáží), nebo zboží dle vlastního výběru v obchodě tamtéž. První místo získalo výhru v ceně do 500 Kč. Za druhé místo je hodnota výhry 350 Kč. Za dvě třetí místa je hodnota výhry pro každého 250 Kč.

Vítězové 12. ročníku fotosoutěže Lázeňská stopa 2022 na téma *Malé radosti*:

1. místo **Marian Béreš**:
Horně Považie
(počet bodů: 7)
2. místo **Stanislava Slovácová**:
Morčák, samička s mladými
(počet bodů: 5)
3. místo **Marian Béreš**:
Valašsko – Rožnov, jehňátka
(počet bodů: 3)
3. místo **Alfred Krzemień**:
V poštovní schránce
(počet bodů: 3)

Pořadí na dalších místech:

4. místo (počet bodů: 2) Jolana Doležalová – Vlák; Jolana Doležalová – Podvečer; Stanislava Slovácová – Odlet z hnízda, čáp bílý; Milena Vaculová – Ptáček; Milena Vaculová – Letní louka.

5. místo (počet bodů: 1) Romana Konečná – Lom Hády, Maloměřice; Milena Vaculová – Borová.

Celkem porotci přidělili body dvanácti různým fotografiím od šesti autorek a autorů.

HLASOVÁNÍ O CENU VEŘEJNOSTI

Nezávisle na hodnocení porotců jsme od 8. do 14. března připravili hlasování *O cenu veřejnosti* na facebooku Rehabilitačního centra Čeladná, kde jsme zveřejnili všechny fotografie, které splnily soutěžní podmínky. Hlasovat bylo možné přidělením symbolu „like“ nebo srdíčka u kterékoliv z nich a případně takto označit i větší počet snímků. Ze všech hlasujících jsme pak vylosovali jednoho, který obdržel jako poděkování poukázku na dva vstupy do wellness bazénu v Apartmánovém domě Lara v ceně 480 Kč. Cenu veřejnosti na facebooku získala Leona Kadlčková za fotografii ze série nazvané *Chvilí stůj*. O jejím prvenství rozhodlo 24 „lajků“ z celkového počtu 87 hlasujících. Vylosovaným výhercem poukázky se stal Bohuslav Večeřa. Gratulujeme oběma!

LÁZEŇSKÁ STOPA 2023 JEDINEČNÁ MOŽNOST PRO ÚČASTNÍKY

Soutěž Lázeňská stopa pokračuje i letos, a to už 13. ročníkem. A jaké téma vymyslely kolegyně v oddělení rozvoje a marketingu?

Tématem soutěže jsou tentokrát „Zajímavosti z RC Čeladná“. A protože máme stále hodně interiérů, které je třeba zútulnit výtvarnými díly, necháme vítězné fotografie vyrobit ve větších formátech a použijeme je k výzdobě léčebných domů. Obdobným způsobem jsme postupovali v roce 2012, kdy jsme vítězné fotografie vystavili na jedné z prvních výstav v Galerii Lara. Dodnes lze některé z tehdejších vítězů vidět například v budově Lázní. Účastníci letošní soutěže mají tedy jedinečnou možnost podílet se svými originálními díly na tom, aby se z nich mohli těšit při svých pobytech další pacienti, třeba ve svých pokojích. Taková nabídka jistě stojí za úvahu a za rozhlédnutí okem fotografa po zajímavostech v rehabilitačním centru. Příležitostí je k tomu dost až do konce roku 2023. Soutěž je otevřená všem, všechna pravidla jsou podrobně uvedena v letáku na straně 43. ■

Účastníci fotosoutěže Lázeňská stopa 2022

Jana Bártová, Čeladná
Marián Béreš, Rožnov p. Radhoštěm
Helena Bezečná, Rychvald
Milena Čechová, Ostrava
Radim Čelechovský, Ostrava
Monika Doboszová
Jolana Doležalová, Frýdek-Místek
Marie Hartmannová, Praha
Leona Kadlčková, Nivnice
Petr Kasal, Beroun
Michaela Kolaříková, Sviadnov
Romana Konečná, Drásov
Vítězslav Kozel, Čeladná
Alfred Krzemień, Štramberk
Věra Oborná, Ostrava
Pavla Olšerová, Ostrava
Radek Slovák, Příbor
Stanislava Slováková, Příbor
Olga Szymanská, Frýdek-Místek
Milena Vaculová, Kunčice p. Ondř.
Pavla Zemaníková, Ostravice
Děkujeme všem.

▲ **Cena veřejnosti na facebooku: Leona Kadlčková: Chvilí stůj**
„Člověk hledá v životě potěšení duše, je tak nastavený. Hledáme ho často. Stále nejsme ukojeni. Stačí však tak málo. Chvilka ticha se sebou...“

Čtvrtá místa: Jolana Doležalová – Podvečer (*na předchozí straně*), Vlák; Stanislava Slováková – Odlet z hnízda, čáp bílý; Milena Vaculová – Ptáček, Letní louka.

Novinky v TV Ondřejka

Andrea Anderle Adamová

První verzi vysílání programu s názvem Televize Ondřejka jsme spustili v únoru 2013. V téže době jsme také všechna televizní videa začali zveřejňovat na vlastním YouTube kanále www.youtube.com/rehabilitacnicentrum. Nyní má vysílání TV Ondřejka čtyři různě tematicky zaměřené programové bloky. Každý trvá přes tři hodiny a opakuje se 24 hodin v různé dny. Na internetu máme trvale zveřejněno celkem 180 videí. Počet videí v blocích TV Ondřejka je nižší, protože neaktuální videa, jako jsou například pozvánky na výstavy v Galerii Lara, z programu vysílání po ukončení akcí vyřazujeme. V každém čísle v této pravidelné rubrice představujeme nová videa. Od prosince 2022 přibyla dvě.

Jak jsme natáčeli Sama doma, aneb Co jste v televizi neviděli (2:05 min.)

Natáčení pořadu ČT1 *Sama doma* v našem centru jsme věnovali velký prostor v předchozím, prosincovém vydání časopisu. Celý pořad je součástí všech čtyř programových bloků TV Ondřejka a je také na našem YouTube. Dozvíte se v něm mnoho zajímavého, a to nejen o práci lékařů a fyzioterapeutů našeho centra. (Snímek dole je z natáčení pořadu.)

Video „Jak jsme natáčeli...“ jsme sice zveřejnili také už vloni v listopadu, ale byla by škoda se o něm dodatečně nezmínit. Z jiného úhlu pohledu představuje průběh, ale hlavně zákulisí natáčení. Trvá sice jen dvě minuty, ale na vlastní oči se můžete přesvědčit, kolik lidí musí být v pozadí takové akce „v terénu“, aniž by se dostali na obrazovku. A ještě se přitom určitě zasmějete... Doporučujeme!

Alois Deutsch – reportáž z vernisáže výstavy (5:26 min.)

O první letošní vernisáži výstavy Aloise Deutsche v Galerii Lara píšeme podrobně v článku na stranách 34–35. Vernisáž byla milým setkáním přátel, a tak se reportáž o jejím průběhu vysílá v červeném bloku, tedy v pondělí a ve čtvrtek. Jako vždy je také k vidění na YouTube.

Eva Faldynová: Tvoření mého srdce (1:31 min.)

Klasická pozvánka na další výstavu v Galerii Lara uvádí termín konání výstavy a představuje několik výtvarných děl, která zde budou k vidění. Slouží především jako upoutávka pro pacienty našeho centra, kteří po dobu výstavy absolvují rehabilitační pobyt. Pozvánky na výstavy jsou kromě zeleného bloku součástí všech dalších tří programových bloků.

Programy TV Ondřejka a Info kanál lze sledovat pod čísly 1 a 2 v televizích v pokojích léčebných domů v hlavním areálu rehabilitačního centra a v LD Polárka.

PROGRAM VYSÍLÁNÍ

TV ONDŘEJKA

Jednotlivé pořady v každém programovém bloku se opakují ve stejném pořadí 24 hodin.

1. programový blok

(modrý; neděle, středa)

KDO JSME A CO DĚLÁME?

Krátké dokumenty o RC a práci zdravotníků

Ukázky léčby a procedur

Důvěrné hovory: rozhovory se známými osobnostmi, našimi klienty; pozvánky

2. programový blok

(červený; pondělí, čtvrtek)

CO JEŠTĚ DĚLÁME?

Zajímavosti z našeho centra

Nabídky pro volný čas, pozvánky a reportáže

3. programový blok (zelený; úterý, pátek)

KDE SE NACHÁZÍTE?

Z historie i současnosti regionu

Zajímavosti o Čeladné a okolních obcích

Osobnosti, události, pozvánky

4. programový blok (fialový; sobota)

CO SE U NÁS DĚLO A DĚJE?

Pozvánky na kulturní akce

Co stojí za to připomenout

aneb To nejlepší z filmového archivu RC

Novinky v INFO kanále

Vysílání našeho druhého televizního programu s názvem Info kanál jsme zahájili v lednu 2019. Tento program zobrazuje texty a fotografie, které stručně představují naše služby, a různé aktuální informace. Program má pět základních okruhů témat, která jsou vizuálně odlišena různě barevnými lištami.

Informace o léčbě v BRC (tmavě modrá), nabídka služeb wellness centra Lara (oranžová), restaurace U Sestřiček (světle modrá), pozvánka do Galerie malířů Beskyd (rezavě hnědá) a kulturní nabídka (zelená). Fotografie a texty se obměňují po několika vteřinách.

Na obrazovce Info kanálu se trvale zobrazuje aktuální čas, datum a jmeniny. Pravidelně se načítá místní předpověď počasí na dva dny a na několik příštích hodin. Zobrazuje se také několik nejbližších

kulturních akcí (dva hudební pořady každý týden v úterý a v pátek) včetně vlastivědné přednášky poslední čtvrtky v měsíci. Hlavní výhodou tohoto kanálu je okamžitá možnost změny obsahu.

Nejaktuálnější jsou textové informace v dolní liště a pacientům je doporučujeme sledovat denně. Vysílání Info kanálu nemusí složitě vyhledávat mezi ostatními programy, zobrazí se jim automaticky po každém zapnutí televize v jejich pokoji. ■

ROZHLEDNA

ABECEDA BESKYD

2023 - XIII. ROČNÍK
VLASTIVĚDNÉHO PŘEDNÁŠKOVÉHO CYKLU

Přednášky organizuje Rehabilitační centrum Čeladná a Okrašlovací spolek Rozhledna pro klienty a pacienty rehabilitačního centra, pro členy a příznivce spolku a pro všechny zájemce z okolních i vzdálených obcí

Tématem přednášek na rok 2023 jsou osudy významných jedinců, kteří se narodili v Beskydech, nebo se zasloužili o jejich popularizaci a rozvoj.

Tyto osobnosti (zejména pak málo známé) budou součástí obsahu zamýšlené knihy **ABECEDA BESKYD**, jejíž vydání plánuje Okrašlovací spolek Rozhledna na prosinec 2023. Půjde o značně rozsáhlý slovník mužů a žen, o nichž se často mnoho neví. Někdy jich v přednášce bude více, než je uvedeno v programu.

PROGRAM PŘEDNÁŠEK V ROCE 2023

Salonek Apartmánového domu Lara,
zpravidla poslední čtvrtek v měsíci v 18.30 hod.

26. ledna 2023	František Sláma, spisovatel
2. března 2023	Adolf Hrstka, starosta a buditel
30. března 2023	Vojtěch Doležil, malíř
27. dubna 2023	Stanko Vráz, cestovatel
25. května 2023	Jan Satina, legendární beskydský horal
29. června 2023	Leopold Parma, učitel a malíř
27. července 2023	Josef Dvorský, učitel popravený za války
31. srpna 2023	Vladimír Rezníček, bojovník proti fašismu
21. září 2023	Zdeněk Bar, básník a spisovatel
26. října 2023	Valentin Strnadel, spisovatel
30. listopadu 2023	Rafael Kubelík, hudebník světového jména
31. prosince 2023	Františka Pituchová, lidová básníka

nedělní silvestrovská přednáška od 17 hod.

Přednášky trvají přibližně 60 minut. Součástí každé je i prezentace obrazového materiálu, diskuse a odpovědi na otázky. Přednáší Petr Anderle, historik, spisovatel a publicista, místopředseda Okrašlovacího spolku Rozhledna.

Rehabilitační centrum Čeladná

Galerie Lara

Vladi Kalach Barevné pocity

24. 3. – 3. 5. 2023

Výstava je prodejní, galerie je otevřena denně od 9 do 20.30 hod.

PŘIPRAVUJEME dvě nová videa

Dvě nová videa jsou každé z úplně jiné oblasti. To první zpracovává vedoucí fyzioterapeut Jan Neuwirth a představí v něm léčbu pomocí elektroléčebného přístroje **Super Inductive System (SIS)**. Princip SIS spočívá ve vytváření intenzivního elektromagnetického pole, které má pozitivní léčebné účinky na lidskou tkáň. Mezi ty hlavní patří především úleva od bolesti,

podpora a urychlení hojení, svalová relaxace apod. Při jakých potížích SIS může pomoci, jak ošetření v praxi probíhá, případně jak se objednat, to bude k vidění v tomto videu.

Sladké pokoušení: Kameramani TV Ondřejka se vypravili za cukrářkami do naší cukrářské výroby. Pohledy cukrářkám pod ruce budou určitě lákavé, jen bude třeba mít potom v dosahu kavárnu Lara anebo restauraci U Sestřiček, kde se zákusky prodávají... ■

120 let čeladenských lázní

T. G. Masaryk v lázních Skalka

Petr Anderle

V Moravské Národní politice vyšel 22. září 1937 (den po pohřbu T. G. M.) vzpomínkový článek, který se týkal návštěvy prezidenta Tomáše G. Masaryka ve Velkých Kunčicích v roce 1913. Jeho autorem byl P. Bedřich Koňářik (1878–1944), v té době známý kněz, novinář, spisovatel, v letech 1909–1915 správce a zakladatel protialkoholní léčebny ve Velkých Kunčicích pod Radhoštěm (Parmovice), jedné z mála ve své době v celé monarchii. Autor mimo jiné o T. G. M. píše:

Přijel s chotí a oběma dcerami a dlouho si dal vyprávěti o léčení alkoholismu, o různých případech, které právě v ústavě byly. Po dvouhodinové návštěvě odjely dámy na nádraží kočárem a já jsem doprovázel vzácného hosta pěšky. Rozhovořil se svým jedinečně strhujícím způsobem a při řeči, nevím již opravdu dnes, při kterém bodu rozhovoru, vzpomněl své matky a řekl: Moje maminka – Bůh jí tam dej nebe – říkávala. Pravil to s takovou tradiční, moravsky zbožnou úctou a vírou, že jsem se až údivem a radostí zachvěl. Viděl a cítil jsem, že to nebyla bezmyšlenkovitá fráze, ale že to šlo z hloubi srdce věřícího ve věčnou odplatu.

Setkání s Antonínem Pustkou

Těch drobných epizod by se našlo více. V roce 1928 proběhla v Brně „Výstava soudobé kultury“, na níž Masaryk mimo jiné přijal delegaci starostů. Tehdejšímu kunčickému starostovi **Antonínu Pustkovi**, který byl mezi vybranými starosty, řekl Masaryk, že má pozdravovat doma, že si pamatuje krásné okolí nádraží a ústav Parmovice.

Báseň od Josefa Kalusa

O dva roky později se kunčické obecní zastupitelstvo rozhodlo, jaký dar poslat svému čestnému občanu (od roku 1912) prezidentu Masarykovi k jeho

osmdesátým narozeninám. Problém rozlouskl čeladenský učitel a frenštátský rodák, básník **Josef Kalus**. Kunčičtí upekli velké perníkové srdce a „čeladenský slavík“ nechal doprostřed vložit vytištěnou báseň, kterou sám složil. Začínala slovy: „*Valach ze všech nejlepšího stryka, edem tatíčka má Masaryka.*“

Bedřich Koňářik

P. Bedřich Koňářik, zakladatel abstinenční léčebny v Parmovicích, se narodil 13. 4. 1878 v Halenkově v rodině oděvníckého mistra. Jeho matka Terezie, rozená Foltýnová, byla dcerou vsetínského kožešníka. Gymnázium studoval ve Valašském Meziříčí, bohosloveckou fakultu v Olomouci, kde byl v roce 1903 vysvěcen. O systémy potírající alkoholismus se zajímal již za studií. Sbíral zkušenosti v zahraničí, účastnil se mnohých odborných konferencí a viděl, že i v tomto směru zaostáváme.

Augustin Koňářik

Bedřichův starší bratr P. Augustin Koňářik (1863–1920) se nesmazatelným písmem zapsal do historie. Pocházel, stejně jako jeho bratr Bedřich, z Halenkova. Právě on měl ten nápad, že by protialkoholní léčebna mohla vzniknout v Parmovicích. Sám později na protialkoholním kongresu v Miláně v roce 1913 hovořil o tom, že státy mají enormní příjmy z prodeje

lihovin, avšak na propagandu střídmosti a boj proti alkoholismu dávat nic nechtějí. Protialkoholní léčebna měla být původně vybudována ve Ptení. Avšak kunčický farář argumentoval věcně – dobrý dojezd vlakem, nádherná příroda, výborné spojení s Frenštátem pod Radhoštěm, tradiční obec a koneckonců i velice vhodná nemovitost. Dnes z ní ovšem zbyly pouze základy.

Léčebna v Parmovicích

Statek, v němž byl původně vesnický zájezdní hostinec, patřil Janu Parmovi, frenštátskému podnikateli. Nemovitost byla zakoupěna spolkem, který P. Koňářik k tomu účelu založil, za 48 000 K. Přispívali dobrodinci, hlavně pak šlechta a příznivci myšlenky boje proti alkoholismu doslova odevšad. Mezi dárce jsou kníže Jan z Lichtenštejnů, arcibiskup dr. Bauer, bratři Wichterlové, továrník Bumbala a mnozí další.

Léčebna byla tedy budována bez státních subvencí. Se stavebními pracemi se započalo ve středu 11. května 1910 a léčebna byla otevřena rovněž ve středu dne 27. prosince 1911. Stavbu realizoval frenštátský stavitel Alfréd Parma.

První pacienti ovšem přicházeli již během roku 1911 v průběhu přestavby a ochotně se zapojovali do budování sanatoria. Na jaře 1915 stoupl počet pacientů až na 78, z toho bylo 5 žen.

Léčebna vydávala svůj vlastní měsíčník Ochrana. Za dobu jejího trvání vyšlo 48 čísel oblíbeného periodika, prvního na území Velkých Kunčic a citovaného hojně i v zahraničí.

Protialkoholní léčebny

Podobné léčebny byly již v hojném počtu nejen ve Spojených státech, ale i ve Švýcarsku, v Anglii, v Dánsku, v Belgii a v Německu. V Rakousku-Uhersku byla v roce 1900 sice zřízena léčebna v Steinhofu, avšak s tak vysokými poplatky, že sloužila pouze vyšším společenským vrstvám. Podobně jako obdobná zařízení v jiných zemích.

Parmovice – první léčebna v českých zemích

Léčebna, kterou v Parmovicích vybudovali, byla skutečně první v českých zemích monarchie, avšak byla první na světě, v níž některým klientům hradila pobyt pojišťovna. V našem případě Bratrská revírní pokladna v Ostravě. Takže kromě soukromých pacientů přicházeli i první pojištěnci. Navíc na přimluvu arcibiskupství ponechal Zemské místodržitelství v Brně P. Bedřichu Koňářkovi po celou dobu, kdy ústav vedl, jeho původní kněžský plat.

Pracovní terapie s pomocí známých výtvarníků

Důraz byl rovněž kladen na pracovní terapii klientů (výroba uměleckých předmětů, které se pak prodávaly v mnoha městech včetně Prahy). Také nabízeli až 100 druhů hraček, ostatně umělecké dílny ústavu získaly v roce 1913 na pražské Světové hračkářské výstavě první cenu. Na výrobě hraček, secesní keramiky a dalších artefaktů se jako návrháři podíleli:

Malíř a keramik Ferdiš Duša (1888–1958), akademický malíř Karel Solařík st. (1893–1961) z rožnovské provozovny Aloise Jaroňka a další výtvarníci a malíři (prof. Vobruha, Baruch, Dorčák, Borovička). Výzdoba ústavu pak byla dílem známých moravských

umělců Josefa Planity, Bohumíra Jaroňka, Joži Úprky a Oldřicha Lasáka.

Alice Masaryková

Bedřich Koňářík již v době svých studií publikoval hodnotné texty. Jeho článek „Výchova na středních školách“ vzbudil již v roce 1898 pozornost časopisu Naše doba, za jejímž vydáváním stál tehdy T. G. Masaryk. V listopadu 1911, na II. sjezdu protialkoholním ve Štýrském Hradci, vystupuje mladá aktivistka v boji proti alkoholismu, filozofka a profesorka Alice Masaryková (1879–1966), dcera Tomáše G. Masaryka. Měla zde obsáhlý referát o alkoholismu dětí školou povinných; nebylo to poprvé, kdy vystupovala na podobných setkáních, podílela se také na jejich organizování.

Na tomto sjezdu za ní přišel také přítomný P. Bedřich Koňářík, a seznámil ji s výstavbou a s existencí protialkoholního ústavu v Parmovicích, který byl o měsíc později zprovozněn. A současně dr. Alici Masarykovou pozval k návštěvě. Ta nakonec přesvědčila celou rodinu včetně otce, aby pravděpodobně v říjnu 1912 Parmovice navštívili, počátkem tohoto měsíce totiž dlela rodina ve Valašském Meziříčí.

Masarykovi v lázních Skalka

V úvodní citaci z Moravské Národní Politiky P. Bedřich Koňářík popisuje den po úmrtí T. G. M. jeho návštěvu Parmovic a vzpomíná na jejich společnou cestu zpět na nádraží ve Velkých Kunčicích. Návštěvě Parmovic ale předcházela z vlakového nádraží cesta na jiné místo v Kunčicích (zřejmě omylem), a to do lázní Skalka. A tak se stalo, že Tomáš Garrigue Masaryk navštívil Lázně Skalka se svou manželkou Charlottou a s dcerami Alicí a Olgou.

Průvodcem jim tehdy byl vedoucí lékař lázní MUDr. Berthold Storch (1867–1942), po němž jsou dnes pojmenovány dva léčebné domy v parku (Dr. Storch I a Dr. Storch II). Můžeme si být jisti, že návštěvě T. G. M., tehdejšího

Návštěvu T. G. Masaryka v lázních Skalka v roce 1912 připomíná jeho busta, umístěná u vstupního vestibulu Léčebného domu Dr. May. Autorem kopie busty od sochaře Zítka je akademický sochař Zdeněk Jalůvka z Frenštátu pod Radhoštěm.

poslance Říšského sněmu, se od vedoucího lékaře lázní dostalo patřičné pozornosti, o čemž svědčí i známá skutečnost, že z lázní do Parmovic je osobně odvezl lázeňskou bryčkou.

Ukončení činnosti léčebny

První světová válka byla jednou z hlavních příčin ukončení činnosti sanatoria na území obce Velké Kunčice. Dalšími příčinami byly naprostý nedostatek potravin a jejich neustále se zvyšující ceny.

Jaké byly výsledky za čtyři roky činnosti ústavu? Definitivně vyléčených byla třetina. U ostatních docházelo k recidivám v důsledku špatných rodinných poměrů či pro krátkost léčby (2–3 měsíce). P. Bedřich Koňářík, zakladatel ústavu, sám později vedl podobné zařízení v Tuchlově v letech 1923–1938. V autobiografickém románu „Hospic u zlaté hvězdy“ (Olomouc 1922, časopisecky Našinec 1918) popsal velmi zřetelně poměry v kunčické léčebně. Byly velice dobré a slibné. ■

Vernisáž výstavy obrazů Aloise Deutsche provázely krásné tvary, příjemné struktury a milé pocity

David Věžník

V pátek 6. ledna 2023 vstoupila Galerie Lara do třináctého roku své existence. A vstoupila do něj s grácií, noblesou a laskavostí. Výstavu obrazů nazvanou *Tvary, struktury, pocity* zde zahajoval brněnský malíř Alois Deutsch. A bylo to milé. Moc milé.

Lednové vernisáže do sebe tak nějak automaticky vždycky nasají laskavého ducha Vánoc. Možná je to tím, že lidé jsou po svátcích obecně ještě v tom odpočinkovém, milém módu, možná je to i tím, že kavárna Lara v prvních týdnech nového roku vždy ještě zkrášluje vánoční výzdoba.

A mezi všechno to jmelí a baňky vstoupil úplně stejně laskavě a mile i Alois Deutsch s výstavou svých obrazů nazvanou *Tvary, struktury, pocity*. Pokud bychom autora měli popsat dvěma slovy, mohli bychom se inspirovat u jeho kolegy, „zpívajícího právníka“ Iva Jahelky a nazvat ho „malujícím právníkem“. Jeho umění ale tato dvě slova dalece přesahuje. A zpívající je navíc také, protože má za sebou účinkování v několika pěveckých sborech.

Příjemné setkání po mnoha letech aneb Pachatel se vrací na místo činu

„My jsme se viděli v roce 2012, kdy tady vystavoval poprvé, a od té doby jsme byli v kontaktu akorát prostřednictvím facebooku. A když jsme se dneska sešli, strávili jsme spolu několik velice příjemných hodin,“ začala své úvodní slovo organizátorka výstavy Andrea Anderle Adamová a dodala: „Postupně jsme otvírali některá témata, zjišťovali jsme, že je máme společná a že se nám spolu o nich dobře povídá.“

Alois Deutsch potvrdil, že se cítil stejně příjemně. Nedalo se při tom přeslechnout typický přízvuk jižní Moravy. „Dá se říci, že pachatel se vrací na místo činu. Já jsem se vrátil na Čeladnou a su velmi rád, že jsem se k tomu odhodlal, i když musím upřímně říct, že jako Brňák jsem měl trochu problémy s tím tu nabídku přijmout. Prožíval jsem ne zrovna jednoduché období, ale su velice rád, že tady můžu být s vámi,“ svěřil se.

„Díky“ covidu mohly vzniknout krásné obrazy

Prozradil také, že v Galerii Lara vystavuje samé nové obrazy, přičemž krom tří žádný nebyl dosud vystavován. „Výstava je také ovlivněna tím, co jsme posledních pár let prožívali, mám tím na mysli zejména covidové období. Ale jak se říká – všechno blbý může být k něčemu i dobrý. Mně to covidové období poskytlo jakýsi jiný způsob, jak nakládat s časem,“ popsal.

„Vernisáž je také příležitostí k tomu, jak si s autorem popovídat o obrazech. Já o nich sice nerad mluvím, protože každý si v nich může najít něco jiného, přesto tady ta možnost je,“ uzavřel Alois Deutsch

Každá vernisáž je také příležitostí popovídat si s autorem o jeho obrazech. Bylo tomu tak i tentokrát...

Matylda Žídková (vlevo), Jan Vilášek a Markéta Macháčová ze Základní umělecké školy ve Frýdlantu nad Ostravicí hudebně doprovodili vernisáž výstavy obrazů Aloise Deutsche.

Až z Brna, ale také z Ostravy, se na vernisáž přijeli podívat výtvarníci přátelé a také bývalé i současné kolegyně. Příjemné prostředí kavárny Lara je k těmto setkáním jako stvořené.

jakousi pozvánkou. A nutno říct, že návštěvníci galerie této možnosti ten večer rádi a hojně využili.

Několik vět o autorovi řekla i jeho kamarádka Miluška Rabasová, která s ním účinkovala v brněnském Sboru hudební mládeže. Dnes je členkou sboru Chorus Ostrava, který zahajoval výstavu právě před deseti lety, a tak si vernisáž svého kamaráda nemohla nechat ujít.

| Tři flétny hladily po uších

O hudební doprovod se mělo postarat trio muzikantek Acoustic Flowers, protože však i mezi jeho členkami zaúřadovala chřipka, byla organizátorka nucena najít náhradu. Tu našla ve flétnovém triu ze Základní umělecké školy Leoše Janáčka ve Frýdlantu nad Ostravicí. Její ředitel Jan Vilášek, jeho kolegyně Markéta Macháčová a žačka Matylda Žídková společně zahráli ukázky středověké, renesanční i soudobé hudby a tóny jejich nástrojů uši přítomných doslova hladily.

„Protože máme šestý den nového roku, chtěl bych vám popřát – v souladu s názvem výstavy –, aby tento rok pro vás měl krásný tvary, příjemnou strukturu a aby byl plný krásných zážitků a pocitů,“ popřál nakonec Alois Deutsch všem návštěvníkům. K tomuto přání se rádi připojujeme.

| Další výstavy v roce 2023

Výstava *Tvary, struktury, pocity* byla v Galerii Lara ke zhlédnutí do půlky února. Následovala výstava Evy Faldynové s názvem *Tvoření mého srdce* a od konce března do 3. května 2023 si můžete prohlédnout obrazy na výstavě s názvem *Barevné pocity* výtvarnice **Vladi Kalach**. Celý květen až do půlky června 2023 bude vystavovat obrazy **Jana Pavelková**.

První letní výstavu zahájí vernisáží **Alena Mixová**. Datum vernisáže není ještě přesně stanoveno, sledujte facebook RC Čeladná a stránky Galerie Lara (<https://www.larawellness.cz/galerie-lara/>).

Na stránkách Lara Wellness je pro zájemce o uspořádání výstavy rozpis termínů až do roku 2027.

Galerie Lara je otevřena každý den od 9 do 20.30 hodin a je volně přístupná z recepcce AD Lara. ■

Z výstavy Vladi Kalach, která v Galerii Lara probíhá od 26. března do 3. května 2023.

Čas od času nás zaujme nějaký text, o němž si říkáme, že by bylo dobře, kdyby si ho přečetli i ostatní. Takže „čteme pro vás“. Nedávno nás zaujal článek, který je přímo „o nás“. Vždycky je k užítku podívat se „na sebe sama“ pohledem někoho jiného a zjistit, co ho zajímá na naší práci. Rozhodli jsme se proto tento příspěvek sdílet. Zveřejnili ho v elektronickém zpravodaji „Helas Byznys News“ 23. února 2023. Autorkou rozhovoru s ředitelem Rehabilitačního centra Čeladná Milanem Bajgarem je Veronika Krnáčová. (<https://www.hnec.cz/helas-byznys-news>)

ZDRAVÍ Z BESKYD

Milan Bajgar v nádherném prostředí Čeladné již 23 let rozvíjí vize doktora Jana Maye, který zde založil v roce 1902 lázně. Lékařská a manažerská kariéra Milana Bajgara na Čeladné je plná mimořádných úspěchů a inovací, díky kterým se Rehabilitační centrum Čeladná dostalo na špičkovou profesionální úroveň a je místem, kam se klienti vždy rádi vrací.

Díky osobnímu setkání s panem doktorem Milanem Bajgarem, který je ředitelem Rehabilitačního centra Čeladná, jsme měli unikátní možnost nahlédnout do všech lázeňských pavilónů a provozů s nimi spojených, užívali si impozantní výhledy z prezidentského apartmá i sněhem pokrytý park s romantickou kapličkou, poetikomatem, jezírkem splněných přání i výbornou domácí kuchyní v místní restauraci. Historické, citlivě zrekonstruované budovy se tu přirozeně snoubí s novými stavbami a vše je doplněno cennými uměleckými díly, která jsou vkusně zakomponována do interiéru i parku, ale obdivovat je můžete také v místní galerii.

Co vás momentálně nejvíce zaměstnává?

Stále zlepšování. Na jaře budeme instalovat na střechy léčebných domů fotovoltaické panely. Před největší budovu rehabilitačního centra chceme umístit bronzovou plastiku „Pokora“ od Davida Moješčíka. Stále pracujeme na navyšování počtu jednolůžkových pokojů. Je to sice nákladné, ale každý, kdo někdy strávil nějaký čas ve zdravotnickém zařízení, ví, jak je to příjemné být na pokoji sám. Máte čas na odpočinek, v klidu se vyspíte a nikdo vám nepouští celý den TV Šlágr. V léčebném domě Polárka jsme v těchto dnech pro naše pacienty připravili dalších 25 jednolůžkových pokojů.

Jako první jste zavedli léčebnou metodu chladové terapie, věnujete se také terapii tmou. Jakou s nimi máte osobní zkušenost?

V roce 2004 jsme začali s metodou celkové kryoterapie. Byli jsme dva roky jediní v Česku a měli opravdu hodně pacientů. Tomuto způsobu léčby jsme

dali i jméno „Polarium“. Ve spolupráci s laboratořemi Univerzity Karlovy jsme prováděli výzkum a prokázali jsme, že při pobytu v Polariu náš organismus produkuje například zvýšená množství protizánětlivých hormonů a endorfinů, tzv. hormonů štěstí. Tělo si tedy samo produkuje látky, které my lékaři pacientům podáváme v medikamentech. Výborné výsledky jsme viděli u pacientů s obtížemi pohybového aparátu, u roztroušené sklerózy a dalších chorob. Byli jsme překvapeni velkým efektem léčby u pacientů nemocných s lupénkou nebo tinitem. Mě o efektu léčby přesvědčil první vstup do Polaria ve Wroclavi. Měl jsem zrovna těžký zánět šlach s otoky nereagujícími na léčbu. Po jediném vstupu do Polaria byly otoky i bolest do rána dalšího dne pryč. Investovali jsme sedm milionů korun a zařízení koupili. Byl to šťastný krok. Stejně šťastnou volbou byla terapie tmou. Máme plno na několik let dopředu a letos bychom rádi dobudovali další prostory a nabídli pobyt lidem, kteří na týdenní pobyt ve tmě dlouho čekají. Tato metoda sází na produkci melatoninu ve tmě a na jeho účinky na lidský organismus. Nezbytnou podmínkou je ale každodenní návštěva klienta erudovaným psychologem a na míru připravený dietní program.

Co je pro vás nejdůležitější, když si vybíráte spolupracovníky do týmu?

Vytvořit tým, kde si lidé naslouchají a jsou schopni vytvářet pro sebe navzájem, a především pro naše pacienty dobrou a přátelskou atmosféru, je velmi obtížné. Je to ale úkol velmi důležitý. Pokud jsou lidé v práci spokojeni, naši pacienti to vnímají. Snažím se mít velký respekt ke svým kolegyním a kolegům a pozorně jim naslouchat. Protože „lidé vám to řeknou“ a mají často výborné nápady. Smysl pro humor, metoda win-win a důraz na silné stránky mých spolupracovníků je naše snaha a cíl.

Jaký byl nejtěžší moment vaší kariéry na Čeladné?

Nejspíš období, kdy jsme dostavěli pavilon Dr. Storch s novým provozem rehabilitace a do toho přišel covid. A my měli v té době úvěr 130 milionů

HELAS BYZNYS NEWS

Podnikatelská platforma Helas - Budujeme hrdé Česko

Ocenění Českých Lídrů - Ocenění Českých Podnikatelek - Ocenění Českých Exportérů
finance - podnikání - průmysl - inspirace - lifestyle

Byznys News

E-platforma

Zveme vás

České dárky - Benefity

Byznys News

Zdraví z Beskyd

Milan Bajgar v nádherném prostředí Čeladné již 23 let rozvíjí vize doktora Jana Maye, který zde založil v roce 1902 lázně. Lékařská a manažerská kariéra Milana Bajgara na Čeladné je plná mimořádných úspěchů a inovací, díky kterým se Rehabilitační centrum Čeladná dostalo na špičkovou profesionální úroveň a je místem kam se klienti vždy rádi vrací.

PODNIKÁNÍ:

inspirace – příležitosti - příběhy

[Číst více](#)

korun. To jsem byl asi nejzoufalejší za celou svou éru tady, ale nakonec to dopadlo velmi dobře. Při covidu jsme měli štěstí, že máme pavilonový způsob léčby, a mohli jsme jednotlivá pracoviště izolovat. Naučili jsme se postupně s covidem žít, testovali hned po příjezdu a pak opakovaně. Hlavní bylo udržet tým stále motivovaný. Tým se vám v takové situaci nesmí zhroutit. V krizích se hlavně ukáže, kdo ze zaměstnanců je zaměstnanec s velkým Z. Občas mě zklamali lidé, u kterých jsem to nečekal, a jiní naopak příjemně překvapili. Krizí za těch více než 20 let byla celá řada. Krize, pokud máte výdrž a trochu štěstí, vás přiměje k tomu, abyste realizovali změny a plány, o kterých víte, že jsou správné. Ale jejich realizace se vám zdá příliš odvážná a nebezpečná. A krize vám ta těžká rozhodnutí usnadní. Řádně vám zafouká do plachet. A vy to musíte zvládnout, protože jde třeba o existenci zařízení, existenci vašeho projektu.

Na co jste v Beskydském rehabilitačním centru nejvíce pyšní? V čem jste výjimeční?

Za těch 23 let, co existujeme, se nám podařilo vybudovat v Čeladné úspěšné rehabilitační centrum, kde se léčí pacienti z celého Česka. Když mně náš klient řekne, byl jsem tady před 5 lety a nemohu uvěřit, co jste za ten čas vybudovali a zlepšili, to mě vždy potěší. Ale především se nám podařilo vytvořit tým kolegů a kolegů, kteří každý na svém místě

odvádí dobrou práci. A naši pacienti to vnímají a oceňují. V Rehabilitačním centru Čeladná se velmi dobře propojilo místo výjimečné Čeladné v kouzelném prostředí Beskyd s lázeňským parkem, s výbornou architekturou léčebných domů, s uměleckými předměty v parku a v našich galeriích a vynikající práce mých kolegů a kolegů.

Jaké novinky chystáte pro své klienty?

Stále zlepšujeme přístrojové vybavení a servis pro pacienty. Ale nejdůležitější je ono navyšování počtu jednolůžkových pokojů. I vynikající výkon při řešení onemocnění může být ohrožen, pokud nemáte dost času k odpočinku, k relaxaci a kvalitní spánek. To asi potvrdí mnozí z těch, kteří strávili nějaký čas ve dvoulůžkovém nebo nedej bože trojlůžkovém pokoji některých zdravotnických zařízení.

Co považujete za největší úspěch své profesní dráhy na Čeladné?

Je to příběh ošklivého káčátka, co se proměnilo v krásné stvoření. Na začátku byla malá regionální nemocnice, velmi zanedbaná. Dnes kvalitní rehabilitační centrum. K tomuto tvrzení mě vede i řada ocenění, která jsme obdrželi. Vybuodovali jsme velmi dobrý tým, který je odolný i v těchto těžkých časech. Svým kolegyním a kolegům často říkám: Snažme se a chovejme se tak, abychom se do práce mohli těšit. ■

Žaneta Škodáková: Tanečky

Poznámka redaktorky: S paní Žanetou se znám stejně dlouho, jak dlouho ona jezdí na rehabilitaci sem k nám, tedy bezmála 15 let. Nešlo si dost dobře nevšimnout její protézy, ale asi neuhodnete, kdy to bylo. Poprvé mě tato energická rusovláška zaujala svým radostným tancem a veselostí na jednom z hudebních programů v restauraci U Sestřiček. Při jiné příležitosti jsme si popovídaly o její práci hotelové recepční a od té doby si ji pamatuji jako ženu s úžasným smyslem pro humor a vůlí k životu přes všechny překážky a různá omezení. Ty dovede brát s obdivuhodným nadhledem a často si dělá legraci sama ze sebe, o čemž svědčí mimo jiné i její příspěvky na facebooku. A tak, když jsme se potkaly vloni a sešly se na kávu probrat novinky, napadlo mě nabídnout jí větší prostor v našem časopise. Potěšilo ji to a po návratu domů se do tohoto úkolu vrhla s vervou sobě vlastní. Její první příspěvek s názvem Bazén vyšel v poslední loňské Fontáně a ohlasy na něj mě utvrdily v tom, že jsme získali šikovnou „dopisovatelku“. Přinášíme tedy její další „povídku z lázeňského života“.

Tanec. Něco, co jsem milovala a nevěděla o tom, dokud jsem o to nepřišla. První roky po amputaci jen tak tak dojdete na záchod, tudíž o tanci si myslíte, že už nikdy nebude. Že normální život už nikdy nebude.

Žaneta Škodáková: „... když jsem si cinkací obleček poprvé oblékla, okamžitě jsem těm růžovým volánkům propadla.“

Zvyká si kůže, stále se tvoří otlaky, je to jako puchýř v botě, ovšem já si protézu nepřezuju. Jeden se zhojí, druhý udělá. První dva roky byly k zešílení, cizí těleso mi tolik vadilo, že na návštěvě nebo uprostřed restaurace jsem si nohu zoufale sundávala. Když jsem viděla v parném létě ženu v žabkách a já táhla železo, ne jednou se mi z očí řinuly slzy. Seděla jsem tedy doma v křesle a čekala. Na zázrak.

Poté, co si kůže konečně zvykla, stalo se něco jiného. Vyseděla jsem si nulovou kondičku. Nula. Zero. Zadýchávání a obrovské bolesti při chůzi. Jak jsem potřebovala někam dojít, v podstatě jsem to dokázala jen tehdy, byla-li na dohled lavička. A připlížilo se 15 kil navíc. Pomalu, nenápadně, zato ovšem definitivně. Zděšená jsem sledovala svůj úpadek a nekoukala ani na Star Dance v televizi, protože se mi u toho chtělo křičet na nebesa: „Proč já, proč toto, proč takhle?“

Ovšem úměrně tomu, jak moc zlobilo tělo, tak moc bojovala hlava. Má činorodá povaha mi nedala klidu. Nedala vydechnout. Myslela na touhu si zatancovat intenzivně a často. A jak já tvrdím: Kde je vůle, tam je i cesta. A tak si mě tanec zase našel a zaklepal na dveře k mým čtyřicátinám. Objevila jsem kouzlo břišních tanců na internetu. Shakira byla v té době můj častý host. Nejdřív jsem u jejích klipů smutně koukala, pak se podle ní začala všelijak kroutit a nakonec si pořídila „cinkací“ obleček.

To bylo něco. Stál asi jako tehdejší zásoba jídla na měsíc. Tři měsíce jsem si odkládala do obálky, a když jsem si ho poprvé oblékla, okamžitě jsem těm růžovým volánkům propadla. Nosila jsem ho na doma,

cinkalo mi až kdesi uprostřed hlavy a bylo to tak zvláště opojné, že jsem po letech pocítila zase příliv sil. Tyto síly mne dovedly na výuku břišních tanců, kde jsme přišli na to, že se celý tanec odehrává na špičkách, což je pro mne nereálné. Učila jsem se to tedy s rukama a smála se, že moje pseudo vlnění je vlastně taková vtipná parodie na tanec. Všechno to blyščavé natrásání mi chutnalo a mě napadlo, že život je, byl a bude. Trochu jiný, ale pořád můj.

Další vytoužené splynutí s tancem přišlo v lázních, kde jsou dvakrát týdně taneční večery v restauraci. Jakmile, když jsem se naučila být při tanci alespoň trochu stabilní, vrhla jsem se na parket, což vždy ocenili mí spolutančící. Potleskem, povzbuzováním, mnohdy překvapením, když jsem pak ukázala tyčku místo nohy. A mě jejich lidskost nabíjela, motivovala a tančila jsem, až tyčka vrzala o pomoc.

Když vzpomenu na poslední tanečky z července 2022, byl tam se mnou jeden kouzelný dědeček.

Náhodou měl jediný volný stůl v restauraci, přisedly jsme si a od toho okamžiku jsem se jen a jen smála. Miluju, když má muž smysl pro humor, a je mi srdečně jedno, jestli je mu 15 nebo 90 let. Bavila jsem se jak nikdy, ale ten večer jsem nechtěla jít tančit kvůli nevhodné obuvi. Přemluvil mě, což mu zase nedalo úplně moc práce, ale pořád mi byl na parketu nablízku. Pořád sledoval, jak na tom jsem, a když má noha zavravorala, už jsem cítila jeho ruku, která mi sebestě vracela stabilitu. A já zase odtančila někam dál od něj. Už jsem tančila přes půl hodiny, docházel mi kyslík, začala jsem rudnout a dusit se. A náhle se zase vynořil, vzal mne do náruče, abych se o něj opřela, a tančili jsme mimo rytmus ploužák, abych si odpočinula... Bylo to milé, laskavé, lidské.

A já si to budu pamatovat navždy.

Víc takových hbitých a vtipných dědoušků. A víc tance všem... Na louce, v obýváku, na zastávce a v duši. Tančete. A proč? Protože prostě můžete! ■

Ubytování na Ondřejce má své kouzlo

Dobrý den, byla jsem u vás několikrát na rehabilitaci, vždy jsem byla spokojená a pokaždé mi to velmi pomohlo. Ubytování na Ondřejce má své kouzlo, a kdo tam byl, tak se tam rád vrací, navázaná přátelství pokračují celé roky. V roce 2019 jsem byla ubytována pár dní na Laře, i tam se mi to líbilo. Zdravím všechny s přáním, abyste byli tak dobří jak pod názvem BRC.

Dobrý den, zdravím vás z Bojkovic, připomínám se několika fotkami, jak se žije na Ondřejce. Vloni jsem jako jedna z prvních odjížděla s pozitivním testem na covid, ale jela jsem znovu. Přátelství z Ondřejky přetrvávají a nelení si přijet tam kolektivně na návštěvu i desítky kilometrů, pro nás to bude vždy BRC. P. S.: Doufám, že letos pojedu znovu.

Věra Zvonková, Bojkovice

Poznámka: Horní fotografie je z léta roku 2021 a určitě s ní uděláme radost všem dámám, které se tehdy zúčastnily výletu na Pustevny spolu s paní Zvonkovou (druhá zprava).

Touto fotografií také připomínáme, že dva výlety s průvodcem – na Pustevny anebo na vyhlídková místa v okolí Čeladné – organizujeme celoročně, pokud to dovolí počasí a přihlásí se minimálně pět zájemců. Jako průvodci se střídají dva renomovaní znalci Beskyd kolegové Václav Ďatka a Jiří Stejskalík. Nenechte si výlety během svého pobytu ujít!

Nahoře: Na Pustevnách s průvodcem Václavem Ďatkou

Dole: Parta z Ondřejky na výletě – uzavřená přátelství přetrvávají roky

Malé radosti Romany Konečné

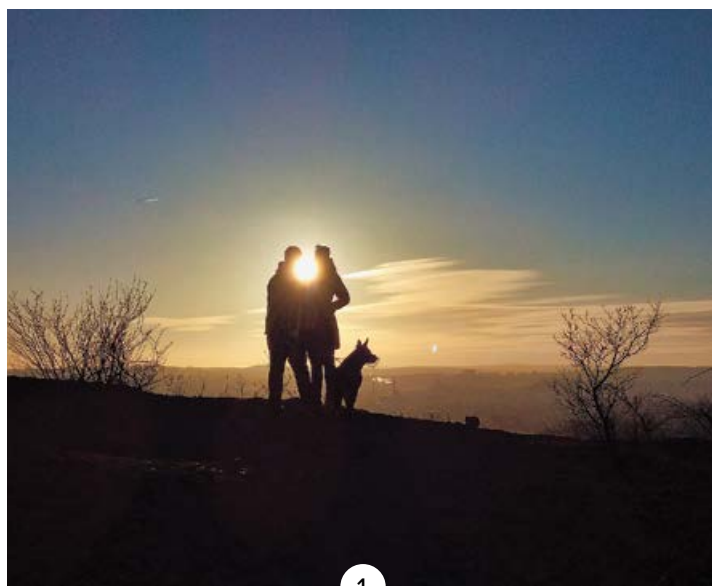
Andrea Anderle Adamová

S paní Romanou Konečnou a s jejím přítelem se znám už řadu let. Kvůli své nemoci se k nám oba jezdí léčit pravidelně a v předchozích letech se také zúčastnila naší fotosoutěže. Několikrát jsme se setkaly osobně a vážím si jí pro její pozitivní přístup k životu. Nikdy jsem ji neviděla špatně naladěnou, na svou nemoc a na obtíže z ní vyplývající si nikdy nestěžovala. Předpokládala jsem proto, že by ji téma loňské fotosoutěže „Malé radosti“ mohlo oslovit. A byla jsem zvědavá, jestli svoje snímky do soutěže přihlásí. Přihlásila. Poslala nám pět fotografií a komentář, který byl jednou z podmínek soutěže, doplnila ke každé z nich. Ani jeden z jejích snímků body od porotců nedostal, byly v podstatě docela „obyčejné“. Když se ale na ně podíváte současně s komentáři, domnívám se, že téma malých radostí naplnily vrchovatě a byla by škoda, kdyby bez povšimnutí zapadly do archivu soutěže. Přesvědčte se sami, jakou radost zprostředkují.

Jsou to neopakovatelné okamžiky, za které velice děkuji

1. snímek pořízen 5. 1. 2020, lom Hády, Brno Maloměřice

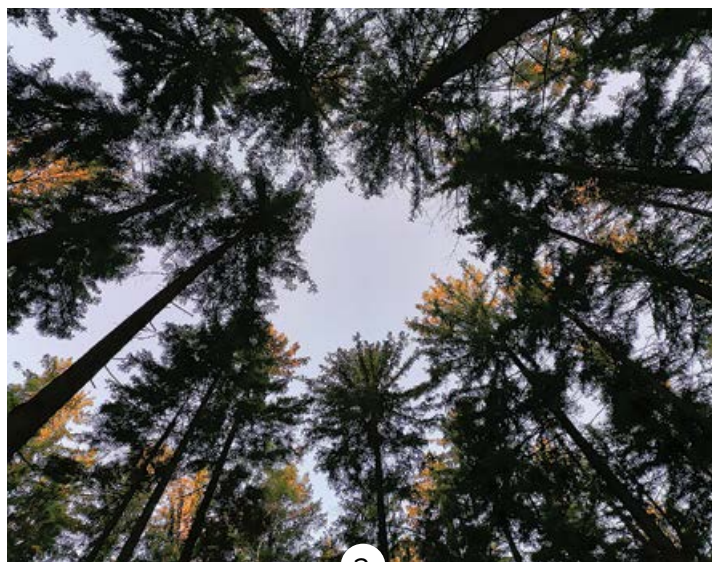
Dcera se svým tenkrát ještě přítelem, od letošního léta již manželem mne pozvala na vycházku. Chodívali se svým psem na vycházky do lomu Hády, prý se mi tam bude líbit. Nespletli se, bylo tam opravdu krásně, počasí nám tenkrát vyšlo a já pořídila nespočetné množství fotografií. Po chvíli zazněla věta: „Mami, musíš všechno fotit?“ Kdo mne zná, určitě ví, co jsem odpověděla... Nebylo lehké vybrat fotografii do soutěže. Zvolila jsem tu, na které jsem zachytila všechny tři, kteří mi udělali ten den radost, a to nemalou. Byli stranou, nevěděli, že je fotím, sama jsem byla zvědavá, jak fotografie vyjde. Jako amatér fotím, nijak neupravuji, nenasvécuji, netlumím. Zachycuji, co vidím. Fotografie se líbila nám všem, radost se tím znásobila. Dokonce si ji dcera dala na pozadí v mobilu. A pak, jestli musím všechno fotit. :-)

1

2. snímek pořízen 3. 9. 2021, Zubří, Vysočina

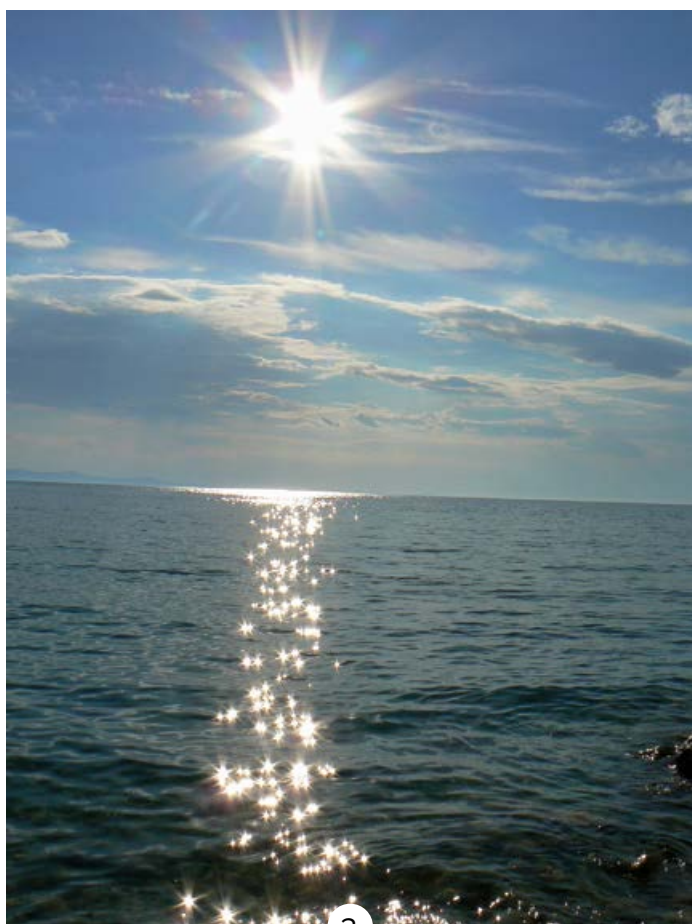
Na rekondici pro nás, pacienty s roztroušenou sklerózou, která se koná vždy začátkem září v rekreačním středisku Jasenka, si užívám ranní vycházky nádhernou krajinou. Co jiného bych na vycházkách dělala, než „lovila“ snímky nabízené přírodou. Rozhlížím se kolem sebe, zachycuji orientační body, abych se dokázala vždy vrátit v pořádku zpět, a najednou pohlédnu k nebi. Naskytl se mi krásný pohled, kdy mne obklopují koruny stromů. Vzpomínám, když jsem tohle udělala poprvé, a od té doby jednou za čas kouknu a vyfotím tu krásu, která je mi nabízena. Další malá radost, se kterou se s vámi ráda podělím.

2

3. snímek pořízen 2. 6. 2019, Chorvatsko, Petrčane

Osud tomu chtěl, abych se za svůj život alespoň jednou, myslím v dospělosti, podívala k moři. (Do té doby jsem byla jen jednou, a to v raném dětství s rodiči na dovolené.) S odstupem ještě nyní vzpomínám, jak v Chorvatsku bylo krásně a jak jsem opět měla veliké množství fotografií, kdy jedna paměťová karta nestačila. Těžké rozhodování vybrat jen jednu jedinou, která mi udělala radost. Vybrala jsem fotografii pro mne zvláštní, kdy se mi podařilo zachytit třpytivý odraz Slunce. Jako by se rozsypaly malé hvězdičky na hladinu moře... Nádhera, kterou nelze u nás vidět. Utvrdilo mne to v tom, že je potřeba mít fotoaparát u sebe a v ten pravý čas zmáčknout spoušť... tady a teď!! Jsou to neopakovatelné okamžiky, za které velice děkuji.

4. snímek pořízen 27. 12. 2021, Hradčany u Tišnova, okres Brno-venkov

Když jsem tenkrát přijela ke kamarádce na návštěvu a šla od brány ke vchodu do chaty, spatřila jsem nádhernou kytici v porcelánovém džbánu na pařezu. Vzpomínám, že jsem pár kroků přešla, abych se s kamarádkou přivítala. Ale nedalo mi to a musela jsem se vrátit tuto nádhernou scénérii zachytit. Všimla jsem si květů poházených v jezírku. Tím, že mrzlo, krásně držely na hladině. Když jsem pak doma fotografie prohlížela, všimla jsem si vzadu „bílého anděla“. Nevěřicně jsem prohlížela, co že to může být. Při zvětšení jsem

zjistila, že je to snad nějaký šátek. Kamarádka jsem se ptala, zda to má takto cíleně vytvořené. Sdělila mi, že si jednou šátek jen tak odložila a od té doby tam je... Přispěl tak k mé radosti, kdy jsem z určitého úhlu fotografii pořídila, zjevil se mi „anděl“. Zaujalo mne to natolik, že jsem si nechala fotografii vytisknout a mám ji doma v klipu pro radost zavěšenou.

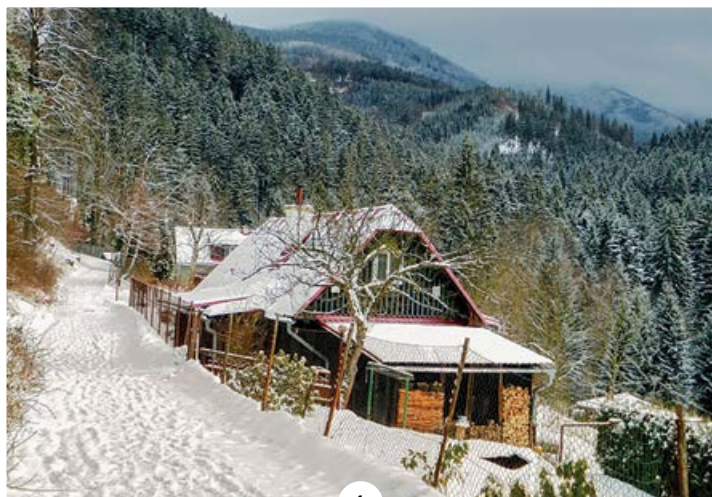
5. snímek pořízen 15. 10. 2021, Drásov, okres Brno-venkov

Nyní z jiného „soudku“. Poslední snímek, který do soutěže posílám, není z přírody. Jsou to dva malé „láskyplné, zamilované“ hrníčky o obsahu 50 ml. Mají však svůj příběh. Snad nikoho nepohorším. Někdo je nepotřeboval a odložil je do sběrného dvora, já byla ve správnou chvíli na správném místě, abych je „zachránila“. Vždyť takové krásné hrníčky nemohu nechat vyhodit!! A tak je mám na čestném místě. Když je chuť na malé kávičko, těším se z nich nejen já, ale i můj přítel. ■

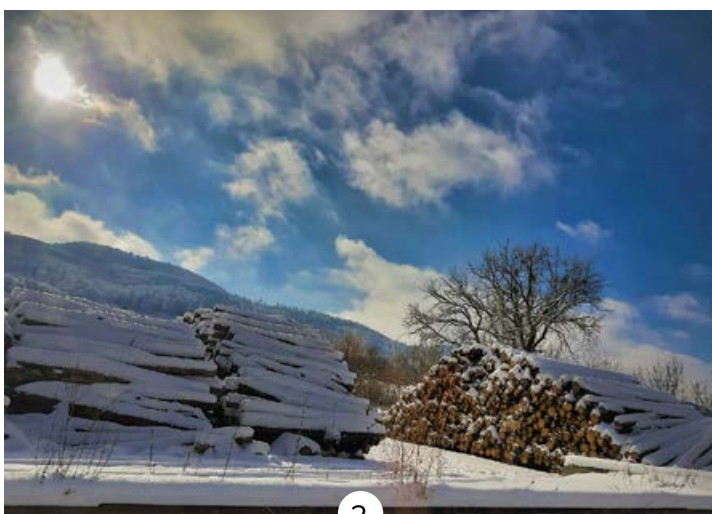
Další inspirace k radosti

Než archiv příspěvků do loňské fotosoutěže definitivně uzavřeme, dejme ještě prostor také některým dalším autorům, kteří se s námi o svoje malé radosti podělili. I když se na „stupně vítězů“ nedostali, rádi jejich příspěvky uvádíme jako inspiraci. Třeba se s nimi ve zdrojích radosti shodnete.

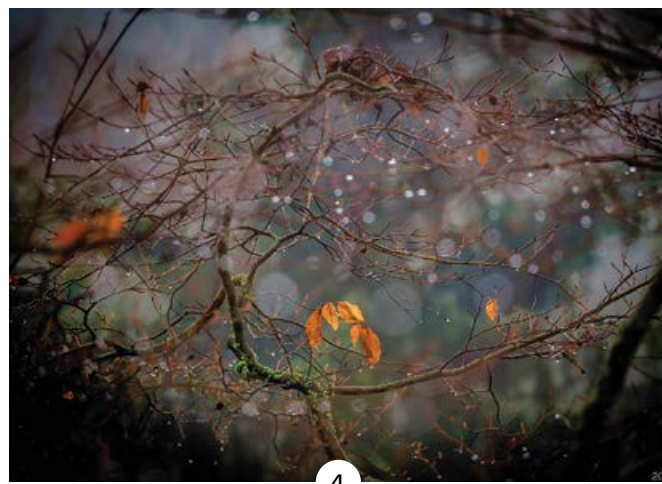
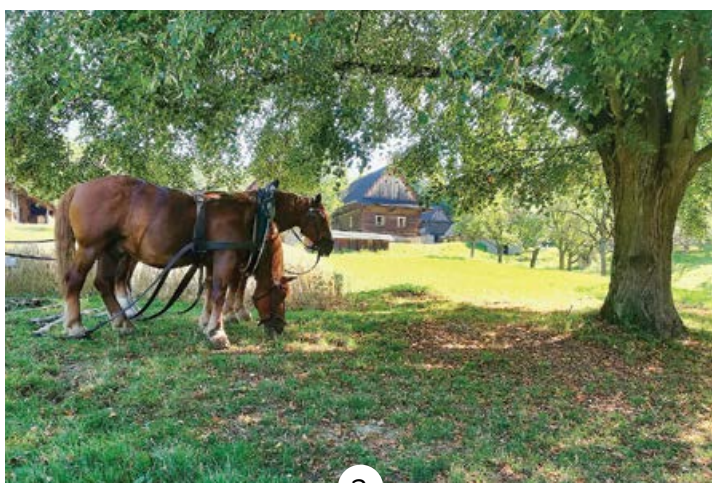
Milena Čechová: Ostravice – U Zbuj. Mám ráda přírodu a hory. Fotím v každém ročním období a z každého zdařilého záběru mám radost. Snad potěší i vás. (1)

Marie Hartmannová: Skrytá vůně dřeva (železniční zastávka Veřovice). Ne že mám ráda – přímo zbožňuji cestu vlakem z Valašského Meziříčí do Kunčic pod Ondřejníkem. Když mi zdraví dovolí a jsem v rodném kraji – jedu bez ohledu na počasí, námahu i mokré vlasy. A celou tuto krásu cesty do Beskyd jsem poznala díky svému zranění v roce 2013. Je třeba se radovat z nových cest! (2)

Pavla Zemaníková: Zastavení ve Skanzenu. Návštěva rožnovské Valašské dědiny je pro mne vždy svátek. Tenhle svět mě prostě přitahuje a zklidňuje, což je v dnešní hektické době blahodárné. (3)

Petr Kasal: Stovky malých radostí. Jedna z mých malých velkých radostí jsou toulky přírodou, a když tou přírodou je les, tak je to úplně nejlepší. Lístky buků, které se na konci prosince ještě zuby nehty drží větví, než na jaře uvolní místo novým. A těch kapek, těch bude jistě více než sto. Korálky navěšené ve stromoví... Čistá radost. Jak pro mě, tak pro stromy... (4)

FOTOSOUTĚŽ 2023

- LÁZEŇSKÁ STOPA -

Rehabilitační centrum Čeladná vyhláší
XIII. ročník soutěže amatérských fotografů na téma:

ZAJÍMAVOSTI Z RC ČELADNÁ

CO SE VÁM V NAŠEM AREÁLU LÍBÍ?

Jste naším pacientem, klientem, hostem, či náhodným návštěvníkem?
Vyfotografujte, co Vás zaujalo v Rehabilitačním centru Čeladná. Zajímavé
fotografie ozdobí interiéry léčebných domů.

PRAVIDLA SOUTĚŽE

- ✱ Soutěže se mohou zúčastnit pacienti, klienti a zaměstnanci RC Čeladná, hosté AD Lara, návštěvníci areálu, občané okolních obcí apod.
- ✱ Přihlásit lze **fotografie pořízené pouze v areálu RC Čeladná**.
- ✱ Především jde o **originalitu fotografií** a vystižení tématu „Zajímavosti z RC Čeladná“ jejich autorem.
- ✱ Přihlašované **snímky musí být pořízeny během roku 2023**.
- ✱ Do soutěže je možné zaslat **maximálně 5 snímků**.
- ✱ Fotky posílejte v tiskové kvalitě.
- ✱ Autor fotografií odpovídá za souhlas případně vyfotografovaných osob (tento souhlas musí být podle pravidel GDPR doložen písemně); zasláním snímků souhlasí s jejich dalším využitím pro potřeby Rehabilitačního centra Čeladná (zveřejnění na internetu, v časopise Čeladenská fontána, v reklamě).
- ✱ **Přihlášení fotografií:** Během celého roku 2023.
 - ✱ E-mailem: ochmanova@rcceladna.cz, mohwinkel@rcceladna.cz, adamova@rcceladna.cz
 - ✱ Osobně předáním ke stažení na vhodném nosiči (flash disk, CD apod.) ve správní vile Běla, 1. patro, kancelář marketingu, ☎ 552 533 292.
- ✱ **Povinné údaje:** jméno a příjmení autora, název a rok pořízení snímku, vysvětlující komentář ke snímku, kontaktní adresa, telefon, e-mail.
- ✱ **Uzávěrka soutěže: 31. prosince 2023**
- ✱ **Vyhlášení vítězů, odměna:** do 28. února 2024 na webu RC Čeladná, Facebooku a poté v Čeladenské fontáně; vítězové obdrží drobné ceny; při zveřejnění snímků v médiích uvedeme jméno autora.

V souvislosti s pobytem v RC Čeladná vítáme nadále také mimosoutěžní fotografie na libovolné téma (příroda, procedury, volný čas apod.) Těšíme se na Vaše záběry ☺

POLARIUM

Jedinečná procedura s mnoha účinky

| Celotělová chladová terapie

Polarium (celotělová chladová terapie, kryoterapie) využívá k léčbě extrémně nízké teploty od -110°C do -160°C . Těchto podmínek se dosahuje pomocí moderní technologie ve speciálním prostoru se dvěma místnostmi (komorami). Chladová terapie trvá 2 až 3 minuty, z toho první část probíhá v komoře s teplotou -60°C , z té se přechází do druhé, kde je teplota -120°C . Po výstupu z Polaria následuje cvičení na různých cvičebních strojích (rotopedy, veslovací trenažery, běhací pásy apod.). Doporučená doba cvičení je nejméně 20 minut – tento čas slouží ke zpětnému prokrvení tkání a má významný vliv na celkový účinek chladové terapie.

| Lokální chladová terapie

Podobná technologie s využitím extrémně nízkých teplot se využívá také k lokálnímu působení. Lokální kryoterapie je vhodná, pokud vás trápí akutní nebo chronický zánět pohybového aparátu, bolest kloubů, svalů a šlach a nemůžete absolvovat celotělovou terapii.

Vlivem kryoterapie se teplota uvnitř těla nemění, ochladí se pouze jeho povrch, čímž dochází k žádoucímu zvýšení prokrvení. Výrazně se zlepší metabolismus tkání a zrychlí se vyplavování škodlivých látek. Účinky kryoterapie působí ještě mnoho hodin poté.

| S čím pomáhá Polarium?

Léčba v Polariu se doporučuje při akutních i chronických onemocněních pohybového ústrojí – bolestech zad, kloubů, svalů, pro pacienty s roztroušenou sklerózou, při rehabilitaci po operacích, úrazech, zhmoždění tkání, při psychické únavě, vyčerpání, depresích, stresu, bolestech hlavy a migréně. Polarium pomáhá při oslabené imunitě, onemocněních plic, astmatu, spastické bronchitidě a s dermatologickými problémy (akné, celulitida, kožní projevy lupénky).

Pobyt v Polariu také zmírňuje svalovou únavu po sportovním výkonu, namáhavé práci apod. Hodí se tedy i pro zdravé osoby.

V roce 2022 absolvovalo Polarium v Rehabilitačním centru Čeladná celkem 3 721 „polárníků“ (tak říkáme klientům, kteří do Polaria chodí; jsou mezi nimi hospitalizovaní i ambulantní pacienti a klienti samoplátci). Průměrně za jeden „mrazící“ den absolvuje Polarium přibližně 30 až 40 osob.

Provozní doba Polaria v léčebném domě Polárka:

pondělí, středa, pátek
od 13.30 do 15.30 h.

Objednávky: Léčebný dům Polárka;
739 12 Čeladná 755;
tel. recepce: 558 603 311;
e-mail: polarka@rcceladna.cz.
Více na <https://rcceladna.cz/procedury/polarium-kryoterapie/>

Čeladenská FONTÁNA

Nepravidelný zpravodaj Rehabilitačního centra Čeladná. Vychází od roku 2009.

Šéfredaktorka: Mgr. Andrea Anderle Adamová.

Redakční rada: Zdeňka Kišová, MBA, Bc. Jan Neuwirth, Ing. Blanka Ochmanová.

Grafická úprava: A. Anderle Adamová. Jazyková korektura: Bc. David Věžník. Tisk: ME® a René Daubner – APRO Bruntál.

Adresa redakce: RC Čeladná, 739 12 Čeladná 42.

Toto číslo vyšlo v březnu 2023 v nákladu 800 výtisků.